

Sygn. akt III K 94/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2019r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze Wydział III Karny

w składzie:

przewodniczący: SSO Daniel Strzelecki

protokolant: Ewa Król

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze: Michała Korczyckiego

po rozpoznaniu w dniach 17 października 2018r., 19 listopada 2018r., 6 grudnia 2018r., 14 stycznia 2019r., 11 lutego 2019r., 21 lutego 2019r. i 28 marca 2019r.

sprawy karnej S. I.

urodzonego dnia (...) w M. w T.

syna I. i N.

oskarżonego o to, że:

1. w okresie od 1 marca 2010 roku do 12 marca 2014 roku w K., działając jako prezes zarządu i właściciel (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w zamiarze osiągnięcia dla siebie korzyści majątkowej:

- w dniu 16 marca 2010 roku w J. zawarł z (...) BANK S.A. umowę kredytu nr (...) na kredyt odnawialny w wysokości 1 000 000 zł, która aneksowana była w dniu 12 marca 2014 roku aneksem nr (...) do Umowy ustalającym termin całkowitej spłaty kredytu na dzień 13 kwietnia 2014 roku, przy czym przy zawieraniu umowy i w toku jej wykonywania przedkładał do banku (...) nieprawdziwe i poświadczające nieprawdę dokumenty o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu, w tym sprawozdanie z działalności Spółki (...) za 2008 rok, uchwałę nr 1/2010 (...) sp. z o.o., sprawozdanie z działalności spółki za 2010 rok, dokumenty „dodatkowe informacje i objaśnienia” za 2010 rok, uchwałę nr 1/2011 (...) sp. z o.o., rachunek zysków i strat za okres od 1 stycznia 2009 do 31 października 2009, bilans na dzień 31 października 2009, bilans na dzień 31 grudnia 2009, rachunek zysków i strat za okres od 1 stycznia 2009 do 31 grudnia 2009, informacje i objaśnienia do sprawozdania finansowego za 2009 rok, sprawozdanie z działalności Spółki za 2008 rok, uchwałę nr 1/2009 (...) sp. z o.o., rachunek zysków i strat za okres od 1 stycznia 2007 do 31 grudnia 2007, dodatkowe informacje i objaśnienia z dnia 24 lutego 2010, dodatkowe informacje i objaśnienia z dnia 27 marca 2009 roku, rachunek zysków i strat za okres od 1 stycznia 2008 do 31 grudnia 2008, bilans na dzień 31 grudnia 2008, które poświadczają, iż sytuacja finansowa i gospodarcza spółki była korzystna, a także poświadczają wypłacalność kredytobiorcy, a także przedłożył jako zabezpieczenie aneksu nr (...) w dniu 12 marca 2014 roku do Umowy cesję należności z kontraktu z holenderską firmą (...), z którą współpracę zakończył we wrześniu 2013 roku, czym doprowadził do przyznania mu kredytu odnawialnego w ostatecznej wysokości 1 500 000 zł, a także:

- w dniu 8 kwietnia 2013 roku w J. doprowadził do zawarcia przez (...) sp. z o.o. z (...) BANK S.A. umowy kredytu nieodnawialnego na finansowanie bieżące w wysokości 500 000 zł nr (...), przy czym przy zawieraniu umowy i w toku jej wykonywania przedkładał do banku (...) nieprawdziwe i poświadczające nieprawdę dokumenty o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu, w tym rachunek zysków i strat za okres od 1 stycznia 2012 roku do 31 grudnia 2012

roku, bilans na dzień 31 grudnia 2012 roku, wprowadzenie do sprawozdania i sprawozdanie z działalności spółki (...) za 2010 rok, uchwała (...) sp. z o.o. nr (...), uchwała (...) sp. z o.o. nr (...), rachunek zysków i strat za okres od 1 stycznia 2011 roku do 31 grudnia 2011 roku, bilans na dzień 31 grudnia 2011 roku, rachunek zysków i strat za okres od 1 stycznia 2010 roku do 31 grudnia 2010 roku, bilans na dzień 31 grudnia 2010 roku, wprowadzenie do sprawozdania i sprawozdanie z działalności spółki (...) za 2011 rok, dodatkowe informacje i objaśnienia do sprawozdania za 2011 rok, uchwała (...) sp. z o.o. nr (...), które poświadczały, iż sytuacja finansowa i gospodarcza spółki była korzystna, a także poświadczały wypłacalność kredytobiorcy,

czym doprowadził (...) BANK S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie łącznej 2 000 000 zł, albowiem w rzeczywistości (...) sp. z o.o. w dacie zaciągania wyżej wskazanych zobowiązań kredytowych znajdowała się w bardzo złej sytuacji gospodarczej i w stanie zagrożenia niewypłacalnością,

tj. o czyn z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2. w okresie od 1 września 2011 roku do 15 kwietnia 2014 roku w K., działając jako prezes zarządu i właściciel (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w zamiarze osiągnięcia dla siebie korzyści majątkowej,

- w dniu 14 września 2011 roku w K. zawarł umowę kredytu nr (...) na kredyt w wysokości 200 000 zł, przy czym przy zawieraniu umowy i w toku jej wykonywania przedkładał do banku (...) S.A. nieprawdziwe i poświadczające nieprawdę dokumenty o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu, w tym bilans spółki za 2010 rok, CIT 8 za rok 2010 i 2011, rachunek zysków i strat za okres od 1 stycznia 2010 roku do 31 grudnia 2010 roku, rachunek zysków i strat za okres od 1 stycznia 2011 roku do 31 lipca 2011 roku, bilans na dzień 31 lipca 2011 roku, które poświadczały, iż sytuacja finansowa i gospodarcza spółki była korzystna,

- w dniu 18 grudnia 2013 roku w K. doprowadził do zawarcia przez (...) sp. z o.o. z (...) S.A. umowy kredytu w rachunku na kwotę 200 000 zł nr (...), przy czym przy zawieraniu umowy i w toku jej wykonywania przedkładał do banku (...) S.A. nieprawdziwe i poświadczające nieprawdę dokumenty o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu, w tym rachunek zysków i strat za 2012 rok, rachunek zysków i strat za okres od 1 stycznia 2012 roku do 31 października 2012 roku, bilans spółki na dzień 31 grudnia 2012 roku, rachunek zysków i strat za 2011 rok, bilans na dzień 31 grudnia 2011 roku, CIT 8 za 2012 rok, CIT 8 za 2011 rok, rachunek zysków i strat za okres od 1 stycznia 2013 roku do 31 października 2013 roku, bilans na dzień 31 października 2013 roku, rachunek zysków i strat za okres od 1 stycznia 2013 roku do 28 lutego 2013 roku, które poświadczały, iż sytuacja finansowa i gospodarcza spółki była korzystna,

- w dniu 15 kwietnia 2014 roku w K. doprowadził do zawarcia przez (...) sp. z o.o. z (...) S.A. umowy kredytu na działalność gospodarczą na kwotę 195 000 zł nr (...), przy czym przy zawieraniu umowy i w toku jej wykonywania przedkładał do banku (...) S.A. nieprawdziwe i poświadczające nieprawdę dokumenty o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu, w tym bilans na dzień 31 grudnia 2012 roku, rachunek zysków i strat za 2012 rok, bilans na dzień 30 czerwca 2013 roku, rachunek zysków i strat za okres od 1 stycznia 2013 roku do 30 czerwca 2013 roku, rachunek zysków i strat za okres 01.01.2013-28.02.2013, rachunek zysków i strat za okres 01.01.2013 – 31.12.2013, bilans na dzień 31.12.2013, rachunek zysków i strat za okres od 1 stycznia 2014 roku do 28 lutego 2014 roku, bilans na dzień 28 lutego 2014 roku, które poświadczały, iż sytuacja finansowa i gospodarcza spółki była korzystna,

czym doprowadził Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 595 000 zł, albowiem w rzeczywistości (...) sp. z o.o. w dacie zaciągania wyżej wskazanych zobowiązań kredytowych znajdowała się w bardzo złej sytuacji gospodarczej i w stanie zagrożenia niewypłacalnością,

tj. o czyn z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

3. w okresie od 1 czerwca 2014 roku do 30 czerwca 2014 roku w K. i Ś., działając jako prezes zarządu i właściciel (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w zamiarze osiągnięcia dla siebie korzyści majątkowej,

- w dniu 26 czerwca 2014 roku w Ś. doprowadził do zawarcia przez (...) sp. z o.o. z Bankiem (...) S.A. umowy obrotowego na kwotę 266 000 zł nr (...), przy czym przy zawieraniu umowy i w toku jej wykonywania przedkładał do banku (...) S.A. nieprawdziwe i poświadczające nieprawdę dokumenty o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu, które sporządzała, podpisywała i opracowywała na jego polecenie H. W., w tym bilans na dzień 31 grudnia 2012 roku, rachunek zysków i strat za 2012 rok, bilans na dzień 30 czerwca 2013 roku, rachunek zysków i strat za 2012 rok, bilans na dzień 30 czerwca 2013 roku, rachunek zysków i strat za okres od 1 stycznia 2013 roku do 30 czerwca 2013 roku, rachunek zysków i strat za okres 01.01.2013 – 28.02.2013, rachunek zysków i strat za okres 01.01.2013-31.12.2013, bilans na dzień 31.12.2013, rachunek zysków i strat za okres od 1 stycznia 2014 roku do 28 lutego 2014 roku, bilans na dzień 28 lutego 2014 roku oraz inne dokumenty, które poświadczały, iż sytuacja finansowa i gospodarcza spółki była korzystna,

czym doprowadził Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 266 000 zł, albowiem w rzeczywistości (...) sp. z o.o. w dacie zaciągania wyżej wskazanych zobowiązań kredytowych znajdowała się w bardzo złej sytuacji gospodarczej i w stanie zagrożenia niewypłacalnością,

tj. o czyn z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

4. w okresie od dnia 8 października 2014 roku do 15 marca 2015 roku w K., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego, działając jako prezes zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. uprawniony do zawierania transakcji i wystawiania w imieniu spółki faktur, wiedząc o toczącym się postępowaniu Km 11606/14 Komornika Sądowego przy Sadzie Rejonowym w Chrzanowie uszczuplił zaspokojenie swego wierzyciela (...) BANK S.A. w ten sposób, że:

- w okresie od 8 października 2014 roku do 15 marca 2015 roku polecił H. W. sporządzenie faktury VAT nr (...) sprzedaży pojazdu A. (...) nr VIN (...) o wartości nie mniejszej niż 50 000 zł na rzecz W. B. (1),

- w okresie od 8 października 2014 roku do 13 października 2014 roku polecił H. W. sporządzenie datowanej na dzień 1 października 2014 roku faktury VAT nr (...) sprzedaży pojazdu M. (...) nr VIN (...) o wartości nie mniejszej niż 27 000 zł na rzecz M. I.,

- w okresie od 8 października 2014 roku do 14 października 2014 roku polecił H. W. sporządzenie datowanej na dzień 1 października 2014 roku faktury nr (...) sprzedaży pojazdu O. (...) nr VIN (...) o wartości nie mniejszej niż 23 400 zł na rzecz M. I.,

przy czym dopuścił się poświadczenia nieprawdy w fakturze VAT nr (...) sprzedaży pojazdu A. (...) na rzecz W. B. (1) polecając wpisanie do tej faktury, iż została wystawiona w dniu 2 października 2014 roku podczas gdy faktycznie faktura ta sporządzona była po dniu 10 marca 2015 roku, a także dopuścił się poświadczenia nieprawdy w fakturach VAT nr (...) wystawionych na nazwisko M. I. wskazując, iż wystawione zostały w dniu 1 października 2014 roku podczas gdy w rzeczywistości wystawione były w okresie późniejszym a następnie zdecydował wskazane wyżej faktury ująć w ewidencji księgowej (...) sp. z o.o., czym doprowadził do zaniechania zaspokojenia się Komornika ze wskazanych wyżej powierzonych mu składników mienia przywłaszczając je sobie,

tj. o czyn z art. 300§2 k.k. w zw. z art. 308 k.k. i art. 271§3 k.k. i art. 284§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 2014 roku o rachunkowości w zw. z art. 12 k.k.;

5. w okresie od 1 stycznia 2010 roku do 2 kwietnia 2015 roku w K. działając jako prezes zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. oraz z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez nadużycie swoich uprawnień, dokonał przywłaszczenia powierzonego mu mienia spółki poprzez zlecenie wypłaty z kont spółki środków majątkowych na rzecz swoją i powiązanych ze sobą osób oraz dokonywanie wypłat gotówkowych z banków i bankomatów przy czym wskazane wyżej wypłaty nie miały uzasadnienia gospodarczego i nie były faktycznie ani formalnie związane z działalnością (...) sp. z o.o., w tym wypłat w walucie euro w wysokości 68 000 euro na rzecz (...) G., 60 000 euro na rzecz S. I. w R., 37

000 euro na konto S. I. w P., w (...) S.A., 29 500 euro pobranych przez S. I. w RFN z bankomatów, 50 600 euro wypłaconych przez S. I. w gotówce, 19 800 euro wypłaconych dla D. P., co odpowiada równowartości 1 082 637 zł 47 gr oraz wypłat z kont spółki prowadzonych w bankach (...) S.A. oraz (...) S.A. w walucie polskiej w wysokości 538 196 zł 84 gr, a także w dniu 7 stycznia 2013 roku w K. działając jako prezes zarządu i właściciel (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., w zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał przywłaszczenia powierzonego mu mienia w ten sposób, że na podstawie faktur z dnia 7 stycznia 2013 roku nr (...) na kwotę 96 845,17 zł oraz z dnia 5 grudnia 2011 roku nr (...) na kwotę 45 243,60 zł pobrał wskazane wyżej kwoty w gotówce tytułem rozliczenia z firmą (...) M., H. (...) za zakup usługi „pośrednictwo i przekazanie klientów z T. jednorazową zapłatą” środków tychże jednakże nie przekazał wskazanemu na fakturze podmiotowi, nie udokumentował faktu wykonania wskazanej na fakturze usługi, nie przedłożył pokwitowania przekazania gotówki firmie (...) przy czym niemiecka administracja skarbową wskazuje, że firma taka w 2011 roku nie składała deklaracji podatkowych, władzom niemieckim nie znana jest także siedziba takiej firmy czym wyrządził spółce (...) sp. z o.o. w K. szkodę majątkową w wielkich rozmiarach w kwocie łącznej nie niższej niż 1 832 451 zł 19 gr,

tj. o czyn z art. 296§3 k.k. w zw. z art. 296§2 k.k. i art. 284§2 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

6. w okresie od 16 lipca 2013 roku do dnia 18 lipca 2013 roku w K. i S. działając w z góry powziętym zamiarze osiągnięcia dla siebie korzyści majątkowej oraz nadużywając swoich uprawnień prezesa zarządu spółki (...) sp. z o.o. aktem notarialnym z dnia 16 lipca 2013 roku zawartym przed notariuszem – asesorem notarialnym A. K. (1) z kancelarii notarialnej B. Z. w S. rep. A 1911/2013 nabył za kwotę 255 000 zł lokal mieszkalny o powierzchni 118,07 m² położony w S. przy ul. (...) oświadczając, iż środki za jakie mieszkanie kupuje pochodzą z jego majątku osobistego przy czym jako prezes zarządu (...) sp. z o.o. nadużył swoich uprawnień i wyrządził spółce (...) sp. z o.o. szkodę majątkową w znacznych rozmiarach w wysokości 255 000 zł w ten sposób, że zapłacił za to mieszkanie powierzonymi mu środkami pochodzącymi z majątku spółki (...) sp. z o.o., które tym samym przywłaszczył, poprzez zapłatę w dniu 16 lipca 2013 roku w gotówce 60 000 zł na rzecz G. S. – zbywcy mieszkania i następnie przelanie kwoty 195 000 zł z konta spółki (...) sp. z o.o. nr (...) na konto G. S. o numerze 36 1020 (...) w dniu 18 lipca 2013 roku,

tj. o czyn z art. 296§2 k.k. i art. 284§2 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

7. w okresie od 15 września 2011 roku do 16 września 2011 roku we W. działając w celu osiągnięcia dla siebie korzyści majątkowej zakupił aktem notarialnym rep. A nr (...) zawartym przed notariuszem R. B. od A. W. (1) za kwotę 184 500 zł lokal mieszkalny o powierzchni 39,48 m² położony we W. przy ul. (...) wraz z przynależnościami oświadczając, iż środki za jakie mieszkanie kupuje pochodzą z jego majątku osobistego przy czym jako prezes zarządu (...) sp. z o.o. nadużył swoich uprawnień i wyrządził spółce (...) sp. z o.o. szkodę majątkową w wysokości 184 500 zł w ten sposób, że zapłacił za to mieszkanie powierzonymi mu środkami pochodzącymi z kredytu udzielonego w wysokości 200 000 zł spółce (...) sp. z o.o. przez (...) S.A., zgodnie z umową kredytu na działalność gospodarczą zaciągniętego przez spółkę oznaczonego jako (...) Expres (...) Nr (...) z dnia 14 września 2011 roku, które przywłaszczył przelewając w dniu 15 września 2011 roku kwotę 20 000 zł zaś w dniu 16 września 2011 roku kwotę 164 500 zł na rzecz A. W. (1),

tj. o czyn z art. 284§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

8. w okresie od 1 stycznia 2008 do 2 kwietnia 2015 roku w K. pełniąc funkcję prezesa zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. nie zgłaszał wniosku o upadłość spółki pomimo powstania warunków uzasadniających jej upadłość, to jest braku własnych środków finansowych umożliwiających prowadzenie i kontynuowanie działalności,

tj. o czyn z art. 586 k.s.h.;

I. w zakresie przestępstw opisanych w pkt. 1 – 3 części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego S. I. za winnego ich popełnienia, przy czym przyjmuje, że dopuścił się ich w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu i że stanowią one ciąg przestępstw z art. 91§1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. - zaś:

a) w zakresie zachowań opisanych w pkt. 1 tiret pierwsze części wstępnej wyroku przyjmuje dodatkowo, że przedkładając nierzetelne dokumenty wprowadził w błąd pracowników (...) Banku S.A., co do zamiaru i możliwości spłaty przez (...) Sp. z o.o. zaciągniętego zobowiązania kredytowego, czym doprowadził ten bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.500.000zł, a ponadto ustala, że przedkładane przez oskarżonego dokumenty były nierzetelne eliminując z opisu tych zachowań stwierdzenie „poświadczające nieprawdę dokumenty”;

b) w zakresie zachowań opisanych w pkt. 1 tiret drugie części wstępnej wyroku przyjmuje dodatkowo, że przedkładając te dokumenty wprowadził w błąd pracowników (...) Banku S.A., co do zamiaru i możliwości spłaty przez (...) Sp. z o.o. zaciągniętego zobowiązania kredytowego, czym doprowadził ten bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 500.000zł, a ponadto ustala, że przedkładane przez oskarżonego dokumenty były nierzetelne eliminując z opisu tych zachowań stwierdzenie „poświadczające nieprawdę dokumenty”;

c) w zakresie zachowań opisanych w pkt. 2 tiret pierwsze części wstępnej wyroku przyjmuje dodatkowo, że przedkładając nierzetelne dokumenty wprowadził w błąd pracowników (...) S.A., co do zamiaru i możliwości spłaty przez (...) Sp. z o.o. zaciągniętego zobowiązania kredytowego, czym doprowadził ten bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 200.000zł, a ponadto ustala, że przedkładane przez oskarżonego dokumenty były nierzetelne eliminując z opisu tych zachowań stwierdzenie „poświadczające nieprawdę dokumenty”;

d) w zakresie zachowań opisanych w pkt. 2 tiret drugie części wstępnej wyroku przyjmuje dodatkowo, że przedkładając nierzetelne dokumenty wprowadził w błąd pracowników (...) S.A., co do zamiaru i możliwości spłaty przez (...) Sp. z o.o. zaciągniętego zobowiązania kredytowego, czym doprowadził ten bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 200.000zł, a ponadto ustala, że przedkładane przez oskarżonego dokumenty były nierzetelne eliminując z opisu tych zachowań stwierdzenie „poświadczające nieprawdę dokumenty”;

e) w zakresie zachowań opisanych w pkt. 2 tiret trzecie części wstępnej wyroku przyjmuje dodatkowo, że przedkładając nierzetelne dokumenty wprowadził w błąd pracowników (...) S.A., co do zamiaru i możliwości spłaty przez (...) Sp. z o.o. zaciągniętego zobowiązania kredytowego, czym doprowadził ten bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 195.000zł, a ponadto ustala, że przedkładane przez oskarżonego dokumenty były nierzetelne eliminując z opisu tych zachowań stwierdzenie „poświadczające nieprawdę dokumenty”;

f) w zakresie przestępstwa opisanego w pkt. 3 części wstępnej wyroku przyjmuje dodatkowo, że przedkładając nierzetelne dokumenty wprowadził w błąd pracowników (...) S.A., co do zamiaru i możliwości spłaty przez (...) Sp. z o.o. zaciągniętego zobowiązania kredytowego, czym doprowadził ten bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 266.000zł, a ponadto ustala, że przedkładane przez oskarżonego dokumenty były nierzetelne eliminując z opisu tego przestępstwa stwierdzenie „poświadczające nieprawdę dokumenty”;

tj. ciągu przestępstw z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. - w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. - w zw. z art. 4§1 k.k.

i za to na podstawie art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. - w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. - w zw. z

art. 4§1 k.k. skazuje go na karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33§2 k.k. skazuje go na karę 350 (trzystu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 50zł (pięćdziesiąt złotych) każda;

II. w zakresie przestępstwa opisanego w pkt. 4 części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego za winnego jego popełnienia, przy czym przyjmuje dodatkowo, że działał on w celu udaremnienia wykonania postanowień Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 25 lipca 2014r. w sprawie sygn. akt V GCo 277/14 oraz z dnia 15 grudnia 2014r. w sprawie sygn. akt V GCo 433/14 o nadaniu klauzul wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym (...) Banku S.A. o nr. (...) oraz o nr. (...), jak i że oskarżony jako prezes zarządu (...) Sp. z o.o. zajmował się na podstawie przepisów ustawy jej sprawami majątkowymi, zaś:

- w zakresie zachowań opisanych w pkt. 4 tiret pierwsze części wstępnej wyroku przyjmuje ponadto, że usunął zagrożony zajęciem składnik majątku S. Sp. o.o. w postaci pojazdu marki A. (...) nr VIN (...), czym doprowadził do udaremnienia zaspokojenia (...) Banku S.A. będącego wierzycielem tej spółki;

- w zakresie zachowań opisanych w pkt. 4 tiret drugie części wstępnej wyroku przyjmuje ponadto, że usunął zagrożony zajęciem składnik majątku (...) Sp. z o.o. w postaci pojazdu marki M. (...) nr VIN (...), czym doprowadził do udaremnienia zaspokojenia (...) Banku S.A. będącego wierzycielem tej spółki;

- w zakresie zachowań opisanych w pkt. 4 tiret trzeciej części wstępnej wyroku przyjmuje ponadto, że usunął zagrożony zajęciem składnik majątku (...) Sp. z o.o. w postaci pojazdu marki O. (...) nr VIN (...), czym doprowadził do udaremnienia zaspokojenia (...) Banku S.A. będącego wierzycielem tej spółki;

tj. przestępstwa z art. 300§2 k.k. w zw. z art. 308 k.k. i art. 271§1 i 3 k.k. i art. 284§1 k.k. i art. 77 pkt. 1 ustawy z dnia 29 września 2014 roku o rachunkowości w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

i za to na podstawie art. 271§3 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33§2 k.k. skazuje go na karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 50zł (pięćdziesiąt złotych) każda;

III. w zakresie przestępstwa opisanego w pkt. 5 części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego za winnego jego popełnienia, przy czym przyjmuje dodatkowo, że działał on w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jak i że jako prezes zarządu (...) Sp. z o.o. był obowiązany na podstawie przepisów ustawy do zajmowania się jej sprawami majątkowymi i działalnością gospodarczą, oraz że szkoda majątkowa, którą wyrządził tej spółce wyniosła 1.762.923,08zł, a ponadto z opisu tego czynu eliminuje stwierdzenia „powierzonego mu”,

tj. przestępstwa z art. 296§1, 2 i 3 k.k. i art. 284§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

i za to na podstawie art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazuje go na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33§2 k.k. skazuje go na karę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 50zł (pięćdziesiąt złotych) każda;

IV. w zakresie przestępstwa opisanego w pkt. 6 części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego za winnego jego popełnienia, przy czym przyjmuje dodatkowo, że działał on w krótkich odstępach czasu, jak i że jako prezes zarządu (...) Sp. z o.o. był obowiązany na podstawie przepisów ustawy do zajmowania się jej sprawami majątkowymi i działalnością gospodarczą, a ponadto z opisu tego czynu eliminuje stwierdzenie „powierzonymi mu”,

tj. przestępstwa z art. 296§1, 2 k.k. i art. 284§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

i za to na podstawie art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazuje go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33§2 k.k. skazuje go na karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 50zł (pięćdziesiąt złotych) każda;

V. w zakresie przestępstwa opisanego w pkt. 7 części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego za winnego jego popełnienia, przy czym przyjmuje dodatkowo, że działał on w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, a ponadto z opisu tego czynu eliminuje stwierdzenie „powierzonymi mu”,

tj. przestępstwa z art. 284§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

i za to na podstawie art. 284§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazuje go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33§2 k.k. skazuje go na karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 50zł (pięćdziesiąt złotych) każda;

VI. w zakresie przestępstwa opisanego w pkt. 8 części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego za winnego jego popełnienia,

tj. przestępstwa z art. 586 k.s.h.

i za to na podstawie art. 586 k.s.h. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86§1 k.k. i art. 91§2 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. - w zw. z art. 4§1 k.k. łączy wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności za ciąg przestępstw i przestępstwa opisane w pkt. I – VI części dyspozytywnej wyroku i skazuje go na karę łączną 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86§1 i 2 k.k. i art. 91§2 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. - w zw. z art. 4§1 k.k. łączy oskarżonemu kary grzywny orzeczone za ciąg przestępstw i przestępstwa opisane w pkt. I - V części dyspozytywnej wyroku i skazuje go na karę łączną 500 (pięciuset) stawek dziennych grzywny po 50zł (pięćdziesiąt złotych) każda;

III. w zakresie ciągu przestępstw opisanego w pkt. I części dyspozytywnej wyroku, na podstawie art. 41§1 k.k. w zw. z art. 43§1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. - w zw. z art. 4§1 k.k., orzeka wobec oskarżonego na okres 7 (siedmiu) lat zakaz zajmowania w spółkach prawa handlowego stanowisk uprawniających do zajmowania się ich sprawami majątkowymi, bądź uprawniających do ich reprezentacji, jak również zakaz zajmowania stanowisk lub prowadzenia działalności gospodarczych związanych z ubieganiem się o udzielenie kredytów, pożyczek lub środków publicznych, jak i związanych z pośredniczeniem w ich udzielaniu czy dysponowaniu nimi;

IV. w zakresie ciągu przestępstw opisanego w pkt. I lit. f części dyspozytywnej wyroku, na podstawie art. 46§1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. - w zw. z art. 4§1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody zobowiązując go do zapłaty na rzecz (...) S.A. w W. kwoty 266.000zł;

V. na podstawie art. 63§1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. – w zw. z art. 4§1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 6 marca 2018r. godzina 7:27 do dnia 5 kwietnia 2019r., przy czym przyjmuje, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, zaś na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 6 i art. 3 ust. 1 i art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w wysokości 4.200zł.

UZASADNIENIE

W dniu 13 marca 1995r. S. I., A. K. (2) i M. J. zawarli umowę spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) w K. (dalej S.), przy czym od dnia 14 października 2004r. jedynym udziałowcem tej spółki był S. I., który pełnił w niej również funkcję jednoosobowego prezesa zarządu.

Dowód: wyjaśnienia S. I. k. 2820-2826, 3980-3986; zeznania i wyjaśnienia H. W. k. 4-5, 1185-1186; akt notarialny notariusz B. K. z dnia 13 marca 1995r. repertorium A nr 420/1995 k. 414-415; odpis pełny z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 17 listopada 2015r. k. 55-61.

W dniu 16 marca 2010r. S. I. zawarł w imieniu S. z (...) Bankiem S.A. Oddziałem w J. (dalej A. B.) umowę nr (...) o kredyt w rachunku bieżącym. Na podstawie tego stosunku obligacyjnego bank wypłacił kredytobiorcy tego samego dnia kwotę 1.000.000zł na finansowanie jego bieżącej działalności gospodarczej, w tym na całkowitą spłatę kredytu w rachunku bieżącym w wysokości 500.000zł udzielonego mu przez (...) S.A. 1 Oddział w K. (dalej (...)) na podstawie umowy nr (...). S. zobowiązał się natomiast spłacić tę należność do dnia 15 marca 2011r., a przy tym kredytobiorca udzielił kredytodawcy zabezpieczenia kredytowego w postaci przelewu wierzytelności z tytułu realizacji zamówień przyjętych przez S. od (...).V. w H..

Aneksami z dnia 14 marca 2011r., 14 marca 2012r., 8 kwietnia 2013r. i 12 marca 2014r. S., którego reprezentował S. I., oraz A. B. zmieniali w/w umowę kredytową w ten sposób, że ostatecznie kredytobiorca zobowiązał się spłacić

zobowiązanie kredytowe do dnia 13 kwietnia 2014r., a kwota kredytu została finalnie podwyższona do 1.500.000zł. Kredytobiorca w dniu 25 lutego 2014r. ostatni raz uznał rachunek bankowy, przy pomocy którego obsługiwana była spłata tego kredytu, doprowadzając do powstania zadłużenia kredytowego w kwocie 1.500.240zł.

S. I. wnioskując w imieniu S. o udzielenie tego kredytu jak i wnioskując w okresie późniejszym o aneksowanie zawartej w dniu 16 marca 2010r. umowy kredytowej przedłożył poświadczające nieprawdę dokumenty, które zostały podpisane przez niego oraz główną księgową tej spółki H. W., przy czym sporządziła je ona na polecenie prezesa zarządu spółki. W szczególności w sprawozdaniach z działalności S. za 2008, 2009 i 2010r., w rachunkach zysków i strat za okres od dnia 1 stycznia 2008r. do dnia 31 grudnia 2008r., za okres od dnia 1 stycznia 2009r. do dnia 31 października 2009r., za okres od dnia 1 stycznia 2009r. do dnia 31 grudnia 2009r., w bilansach na dzień 31 grudnia 2008r., na dzień 31 października 2009r., na dzień 31 grudnia 2009r., wykazane zostało, że wszystkie wskaźniki ekonomiczne spółki są wzorcowe, gdy tymczasem kwalifikowała się ona wówczas do złożenia wniosku o ogłoszenie jej upadłości. W tychże dokumentach dochód spółki za 2009r. został zawyżony o 564,98%, a w 2010r. zawyżono ten parametr o 551,53%. Ubiegając się natomiast o podpisanie aneksu nr (...) S. I. reprezentujący S. zawarł w imieniu tej osoby prawnej z A. B. w dniu 12 marca 2014r. umowę cesji należności z kontraktu handlowego z (...)V. w H. chociaż współpracę z tą spółką zakończył definitywnie we wrześniu 2013r.

A. B. w dniu 6 czerwca 2014r. wydał bankowy tytuł egzekucyjny o nr. (...) obejmujący zadłużenie S. z tytułu tej umowy kredytowej, któremu Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze postanowieniem z dnia 25 lipca 2014r. w sprawie sygn. akt V GCo 277/14 nadał klauzulę wykonalności.

Dowód: częściowo wyjaśnienia S. I. k. 2820-2826, 3980-3986; zeznania i wyjaśnienia H. W. k. 4-5, 1185-1186, 1199, 1204, 1311, 1313-1314, 1343, 1434-1435, 1444-1445, 2100-2102, 2196-2198, 2527- 2533, 2539-2543, 2546-2549, 2772-2777, 3328-3330, 3634, 4247-4251, 4266-4268; zeznania W. B. (2) k. 735-736; zeznania W. B. (3) k. 735-736; zeznania K. S. k. 791-792; zeznania J. B. k. 858-859; pisma (...) Banku S.A. z dni 25 stycznia 2016r. i 24 kwietnia 2017r. k. 601, 818; aneks nr (...) z dnia 8 kwietnia 2013r. do umowy kredytowej nr (...) k. 602-604; umowa o przelew wierzytelności z dnia 8 kwietnia 2013r. k. 605-606; aneks nr (...) z dnia 11 marca 2013r. do umowy kredytowej nr (...) k. 612-613; umowa kredytowa z dnia 16 marca 2010r. nr (...) k. 686-689; wnioski o przyznanie kredytu z dni 21 września 2010r., 22 lutego 2011r., 15 lutego 2012r. k. 690-692, 693-696, 697-699; wprowadzenie do sprawozdania finansowego za okres od dnia 1 stycznia 2010r. do dnia 31 grudnia 2010r. k. 700; sprawozdanie z działalności Spółki z o.o. (...) za 2010r. k. 700; dodatkowe informacje i objaśnienia z dnia 25 lutego 2011r. k. 701; umowa z dnia 14 marca 2011r. o przelew wierzytelności k. 703-704; historia rachunku bankowego (...) Banku S.A. k. 739-780; bilans (...) Sp. z o.o. na dzień 31 grudnia 2009r. k. 835; rachunek zysków i strat (...) Sp. z o.o. za okres od dnia 1 stycznia 2009r. do dnia 31 grudnia 2009r. k. 835; opinia biegłego przy Sądzie Okręgowym we Wrocławiu z zakresu księgowości B. M. z dnia 26 czerwca 2017r. k. 1626-1714; wniosek A. B. o wszczęcie egzekucji z dnia 1 października 2014r. k. 2311; zawiadomienie komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Chrzanowie M. M. (1) o wszczęciu egzekucji k. 2312; pismo A. B. z dnia 6 lutego 2019r. k. 4324; bankowy tytuł egzekucyjny A. B. z dnia 6 czerwca 2014r. nr (...) k. 4325; postanowienie Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 25 lipca 2014r. w sprawie sygn. akt V GCo 277/14 k. 4326.

W dniu 8 kwietnia 2013r. S. I. reprezentujący S. zawarł z A. B. umowę nr (...) o kredyt nieodnawialny na finansowanie bieżącej działalności gospodarczej. Na podstawie tej umowy bank kredytujący wypłacił kredytobiorcy w dniu 8 kwietnia 2013r. kwotę 500.000zł, zaś ten ostatni zobowiązał się spłacać należność kredytową w 24 miesięcznych ratach wraz z odsetkami, przy czym wysokość 23 rat określona została na kwoty po 20.833zł, zaś ostatnia rata została ustalona w kwocie 20.841zł. S. udzieliła A. Bankowi zabezpieczenia kredytu w postaci przelewu wierzytelności z tytułu realizacji zamówień obecnych oraz przyszłych przyjętych przez kredytobiorcę od (...)V. w H.. Kredytobiorca wywiązywał się z zaciągniętego zobowiązania jedynie do marca 2014r. spłacając kapitał do kwoty 264.890,53zł, przy czym spłacał raty tego kredytu korzystając z kolejnego kredytu w rachunku bieżącym zaciągniętego w tym samym banku o nr (...).

S. I. działając w imieniu S. i wnioskując w dniu 31 stycznia 2013r. o udzielenie tego kredytu przedłożył poświadczające nieprawdę dokumenty, które zostały na jego polecenie sporządzone przez H. W. i które zostały podpisane przez obie

te osoby. W szczególności rachunkach zysków i strat S. za okresy od dnia 1 stycznia 2010r. do dnia 31 grudnia 2010r., od dnia 1 stycznia 2011r. do dnia 31 grudnia 2011r., od dnia 1 stycznia 2012r. do dnia 31 grudnia 2012r., jak również w bilansach tej osoby prawnej na dzień 31 grudnia 2010r., na dzień 31 grudnia 2011r. oraz na dzień 31 grudnia 2012r. wykazano, że wszystkie wskaźniki ekonomiczne spółki są wzorcowe, gdy tymczasem kwalifikowała się ona do ogłoszenia upadłości, przy czym w 2010r. zawyżono zysk tej osoby prawnej o 551,53%, a w roku 2011r. ten parametr zawyżono o 904,42%, natomiast w roku 2012 zawyżono go o 1.791,28%.

A. B. w dniu 17 listopada 2014r. wydał bankowy tytuł egzekucyjny o nr. (...) obejmujący zadłużenie S. z tytułu tej umowy kredytowej, któremu Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze postanowieniem z dnia 15 grudnia 2014r. w sprawie sygn. akt V GCo 433/14 nadał klauzulę wykonalności.

Dowód: częściowo wyjaśnienia S. I. k. 2820-2826, 3980-3986; zeznania i wyjaśnienia H. W. k. 4-5, 1185-1186, 1199, 1204, 1311, 1313-1314, 1343, 1434-1435, 1444-1445, 2100-2102, 2196-2198, 2527- 2533, 2539-2543, 2546-2549, 2772-2777, 3328-3330, 3634, 4247-4251, 4266-4268; zeznania W. B. (3) k. 735-736; zeznania K. S. k. 791-792; zeznania J. B. k. 858-859; pisma (...) Banku S.A. z dni 25 stycznia 2016r. i 24 kwietnia 2017r. k. 601, 818; umowa kredytowa nr (...) o kredyt nieodnawialny na finansowanie bieżącej działalności k. 665-668; historia rachunku kredytowego (...) Banku S.A. za okres od dnia 1 stycznia 2006r. do dnia 25 stycznia 2016r. k. 678; sprawozdanie z działalności Spółki z o.o. (...) za rok 2008 k. 682; rachunek zysków i strat S. za okres od dnia 1 stycznia 2012r. do dnia 31 grudnia 2012r. k. 856; bilans S. na dzień 31 grudnia 2012r. k. 856; wnioski kredytowe z dni 31 stycznia 2013r., 15 lutego 2010r. k. 856, 878; opinia biegłego przy Sądzie Okręgowym we Wrocławiu z zakresu księgowości B. M. z dnia 26 czerwca 2017r. k. 1626-1714; bankowy tytuł egzekucyjny A. B. z dnia 17 listopada 2014r. nr (...) k. 4327; postanowienie Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 15 grudnia 2014r. w sprawie sygn. akt V GCo 433/14 k. 4328.

W dniu 14 września 2011r. S. reprezentowana przez S. I. zawarła z (...) umowę o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres (...) nr (...), na podstawie której bank udzielił tej spółce kredytu w kwocie 200.000zł na finansowanie jej bieżącej działalności gospodarczej, a spółka zobowiązała się do spłacania tego kredytu wraz z odsetkami w 60 miesięcznych ratach, przy czym pierwsze 59 rat po 3.330zł, zaś ostatnia rata w kwocie 3.530zł. (...) przelał kwotę kredytu na rachunek bankowy S. w dniu 15 września 2011r., zaś spółka ta regulowała raty jedynie do sierpnia 2014r. spłacając kapitał jedynie do kwoty 83.450zł.

S. I., który reprezentował S., wnioskuje w dniu 9 września 2011r. o udzielenie tego kredytu przedłożył poświadczające nieprawdę dokumenty, które zostały podpisane przez niego oraz główną księgową spółki (...), przy czym sporządziła je na polecenie prezesa zarządu. W szczególności rachunkach zysków i strat S. za okresy od dnia 1 stycznia 2010r. do dnia 31 grudnia 2010r., od dnia 1 stycznia 2011r. do dnia 31 lipca 2011r., w bilansach tej osoby prawnej na dzień 31 grudnia 2010r. i na dzień 31 lipca 2011r., jak również w deklaracjach podatkowych CIT-8 za lata 2010 i 2011, które dostarczono z dowodami nadania organowi podatkowemu tego rodzaju deklaracji zawierającymi dane zgodne z wynikami finansowymi spółki, wykazano, że wszystkie wskaźniki ekonomiczne spółki są wzorcowe, gdy tymczasem kwalifikowała się ona do ogłoszenia upadłości, przy czym w 2010r. zawyżono zysk tej osoby prawnej o 551,53%, a do lipca 2011r. ten parametr zawyżono o około 720%.

W dniu 9 lutego 2015r. (...) wydał bankowy tytuł egzekucyjny o nr. (...) obejmujący zadłużenie S. z tytułu tej umowy kredytowej, któremu Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze nadał klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2015r. w sprawie I Co 600/15.

Dowód: częściowo wyjaśnienia S. I. k. 2820-2826, 3980-3986; zeznania i wyjaśnienia H. W. k. 4-5, 1185-1186, 1199, 1204, 1311, 1313-1314, 1343, 1434-1435, 1444-1445, 2100-2102, 2196-2198, 2527- 2533, 2539-2543, 2546-2549, 2772-2777, 3328-3330, 3634, 4247-4251, 4266-4268; zeznania M. K. (2) k. 501-503; zeznania B. S. k. 507-509; zeznania A. P. k. 512-513; umowa o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres z dnia 14 września 2011r. (...) nr (...) k. 373-377; pismo (...) S.A. z dnia 28 stycznia 2016r. z raportem wykonania umowy k. 326, 330-333; rachunek zysków i strat S. za okres od dnia 1 stycznia 2011r. do dnia 31 lipca 2011r. k. 369-370; bilans S. na dzień 31 grudnia

2010r. k. 371; wniosek S. o kredyt z dnia 9 grudnia 2011r. k. 380-382; opinia biegłego przy Sądzie Okręgowym we Wrocławiu z zakresu księgowości B. M. z dnia 26 czerwca 2017r. k. 1626-1714.

W dniu 18 grudnia 2013r. S. I. reprezentujący S. zawarł w jej imieniu z (...) umowę o kredyt w rachunku bieżącym nr (...), na podstawie której bank udzielił tej spółce kredytu w kwocie 200.000zł na finansowanie jej bieżącej działalności gospodarczej, a spółka zobowiązała się do spłacenia tego kredytu jak i naliczonych odsetek do dnia 18 grudnia 2014r. Kredytodawca przełał kwotę kredytu na rachunek bankowy spółki w dniu 18 grudnia 2013r., zaś spółka nie uiściła na poczet tego zobowiązania żadnej należności.

S. I. wnioskując w dniu 16 grudnia 2013r. w imieniu S. o udzielenie tego kredytu przedłożył poświadczające nieprawdę dokumenty, które zostały podpisane przez niego oraz H. W., przy czym ta ostatnia sporządziła je na polecenie prezesa zarządu spółki. W rachunkach zysków i strat S. za okresy od dnia 1 stycznia 2012r. do dnia 31 grudnia 2012r., od dnia 1 stycznia 2013r. do dnia 30 czerwca 2013r. i od dnia 1 stycznia 2013r. do dnia 30 października 2013r., w bilansach na dzień 31 grudnia 2012r. oraz na dzień 30 czerwca 2013r., jak również w deklaracjach podatkowych CIT-8 za lata 2011 i 2012, które dostarczono z dowodami nadania organowi podatkowemu tego rodzaju deklaracji zawierającymi dane zgodne z wynikami finansowymi spółki, wskazane zostało, że wszystkie wskaźniki ekonomiczne spółki są wzorcowe, gdy tymczasem kwalifikowała się ona do ogłoszenia upadłości, przy czym w 2012r. zawyżono zysk tej osoby prawnej o 1.761,28%, a do października 2013r. ten parametr zawyżono o niemal 100.000.000%.

(...) wydał w dniu 9 lutego 2015r. bankowy tytuł egzekucyjny o nr. (...) obejmujący zadłużenie S. z tytułu tej umowy kredytowej, któremu Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze nadał klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2015r. w sprawie I Co 605/15.

Dowód: częściowo wyjaśnienia S. I. k. 2820-2826, 3980-3986; zeznania i wyjaśnienia H. W. k. 4-5, 1185-1186, 1199, 1204, 1311, 1313-1314, 1343, 1434-1435, 1444-1445, 2100-2102, 2196-2198, 2527- 2533, 2539-2543, 2546-2549, 2772-2777, 3328-3330, 3634, 4247-4251, 4266-4268; zeznania M. K. (2) k. 501-503; zeznania B. S. k. 507-509; zeznania A. P. k. 512-513; rachunek zysków i strat S. za okres od dnia 1 stycznia 2013r. do dnia 30 października 2013r. k. 432-433; umowa o kredyt w rachunku bieżącym z dnia 18 grudnia 2013r. nr (...) k. 434-436, bilans S. na dzień 31 grudnia 2012r. k. 442; rachunek zysków i strat S. za okres od dnia 1 stycznia 2012r. do dnia 31 grudnia 2012r. k. 443; bilans S. na dzień 31 czerwca 2013r. k. 444; rachunek zysków i strat S. za okres od dnia 1 stycznia 2013r. do dnia 30 czerwca 2013r. k. 445; opinia biegłego przy Sądzie Okręgowym we Wrocławiu z zakresu księgowości B. M. z dnia 26 czerwca 2017r. k. 1626-1714.

W dniu 15 kwietnia 2014r. S. reprezentowana przez prezesa zarządu S. I. zawarła z (...) umowę o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...), na podstawie której banku udzielił tej spółce kredytu w kwocie 195.000zł na finansowanie jej bieżącej działalności gospodarczej, a spółka zobowiązała się do spłacania tego kredytu wraz z odsetkami w 12 miesięcznych ratach, po 16.250zł każda. (...) przełał kwotę kredytu na rachunek bankowy S. w dniu 15 kwietnia 2014r., zaś spółka ta wpłaciła raty za miesiące maj, lipiec i sierpień 2014r. spłacając kapitał do kwoty 146.250zł.

S. I. wnioskując w imieniu S. w dniu 10 kwietnia 2014r. o udzielenie tego kredytu przedłożył poświadczające nieprawdę dokumenty, które zostały podpisane przez niego oraz H. W., przy czym sporządziła je ona na polecenie tego pierwszego. W rachunkach zysków i strat S. za okresy od dnia 1 stycznia 2012r. do dnia 31 grudnia 2012r., od dnia 1 stycznia 2013r. do dnia 28 lutego 2013r., od dnia 1 stycznia 2013r. do dnia 30 czerwca 2013r. i od dnia 1 stycznia 2013r. do dnia 31 grudnia 2013r., a także w bilansach na dzień 31 grudnia 2012r., na dzień 30 czerwca 2013r., na dzień 31 grudnia 2013r. oraz na dzień 21 lutego 2014r., wskazane zostało, że wszystkie wskaźniki ekonomiczne spółki są wzorcowe, gdy tymczasem kwalifikowała się ona do ogłoszenia upadłości, przy czym w 2012r. zawyżono zysk tej osoby prawnej o 1.761,28%, a za 2013r. ten parametr zawyżono o 119.213.431%.

(...) wydał w dniu 5 marca 2015r. bankowy tytuł egzekucyjny o nr. (...) obejmujący zadłużenie S. z tytułu tej umowy kredytowej, któremu Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze nadał klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2015r. w sprawie I Co 606/15.

Dowód: częściowo wyjaśnienia S. I. k. 2820-2826, 3980-3986; zeznania i wyjaśnienia H. W. k. 4-5, 1185-1186, 1199, 1204, 1311, 1313-1314, 1343, 1434-1435, 1444-1445, 2100-2102, 2196-2198, 2527- 2533, 2539-2543, 2546-2549, 2772-2777, 3328-3330, 3634, 4247-4251, 4266-4268; zeznania M. K. (2) k. 501-503; zeznania B. S. k. 507-509; zeznania A. P. k. 512-513; rachunki zysków i strat S. za okres od dnia 1 stycznia 2014r. do dnia 28 lutego 2014r., od dnia 1 stycznia 2013r. o dnia 28 lutego 2013r., od dnia 1 stycznia 2013r. do dnia 31 grudnia 2013r. k. 477-479; bilanse S. na dzień 28 lutego 2014r., na dzień 31 grudnia 2013r. k. 477-478, 479-480; dodatkowe informacje i objaśnienia S. z dnia 9 kwietnia 2014r. k. 481; umowa o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) k. 487-490; wniosek o kredyt z dnia 10 kwietnia 2014r. k. 492-493; opinia biegłego przy Sądzie Okręgowym we Wrocławiu z zakresu księgowości B. M. z dnia 26 czerwca 2017r. k. 1626-1714.

W dniu 26 czerwca 2014r. S., którą reprezentował S. I., zawarła z (...) S.A. Oddziałem Operacyjnym w Ś. (dalej aktualnie (...)) umowę nr (...) kredytu obrotowego w rachunku bieżącym na zasadach uproszczonych dla klientów prowadzących działalność gospodarczą inną niż wytwórcza w rolnictwie. Zgodnie z tą umową bank udzielił spółce kredytu do kwoty 266.000zł na okres 12 miesięcy z przeznaczeniem na finansowanie jej działalności bieżącej. (...) S.A. i postawił w dniu 28 czerwca 2014r. do dyspozycji S. część kredytu w kwocie 133.000zł, a w dniu 7 lipca 2014r. kredytodawca postawił do dyspozycji kredytobiorcy pozostałą kwotę kredytu w związku z tym, że na rachunku, który służył do obsługi tej umowy, ten ostatni wykazał wpływy nie niższe niż 159.600zł. Kredytobiorca nie uiścił na poczet tego zobowiązania żadnej należności.

S. I., który reprezentował S., wnioskując w dniu 18 czerwca 2014r. o udzielenie tego kredytu przedłożył poświadczające nieprawdę dokumenty, które zostały podpisane przez niego samego oraz H. W., przy czym sporządziła je ona na polecenie prezesa zarządu spółki. W rachunkach zysków i strat za okresy od dnia 1 stycznia 2012r. do dnia 31 grudnia 2012r., od dnia 1 stycznia 2013r. do dnia 28 lutego 2013r., od dnia 1 stycznia 2013r. do dnia 30 czerwca 2013r., od dnia 1 stycznia 2013r. od dnia 31 grudnia 2013r. oraz od dnia 1 stycznia 2014r. do dnia 28 lutego 2014r., a także w bilansach tej osoby prawnej na dzień 31 grudnia 2012r., na dzień 30 czerwca 2013r., na dzień 31 grudnia 2013r. oraz na dzień 28 lutego 2014r., wykazano, że wszystkie wskaźniki ekonomiczne spółki są wzorcowe, gdy tymczasem kwalifikowała się ona do ogłoszenia upadłości, przy czym w 2012r. zawyżono zysk tej osoby prawnej o 1.761,28%, a za 2013r. ten parametr zawyżono o 119.213,431%.

Dowód: częściowo wyjaśnienia S. I. k. 2820-2826, 3980-3986; zeznania i wyjaśnienia H. W. k. 4-5, 1185-1186, 1199, 1204, 1311, 1313-1314, 1343, 1434-1435, 1444-1445, 2100-2102, 2196-2198, 2527- 2533, 2539-2543, 2546-2549, 2772-2777, 3328-3330, 3634, 4247-4251, 4266-4268; zeznania P. M. k. 929-930; zeznania J. K. k. 941-942; zeznania Z. N. k. 945-946; pisma (...) S.A. w W. z dni 5 lutego 2016r., 5 stycznia 2017r. k. 911, 965; umowa z dnia 26 czerwca 2014r. nr (...) kredytu obrotowego w rachunku bieżącym na zasadach uproszczonych dla klientów prowadzących działalność gospodarczą inną niż wytwórcza k. 912-915; rachunki zysków i strat S. za okresy od dnia 1 stycznia 2012r. do dnia 31 grudnia 2011r., od dnia 1 stycznia 2013r. do dnia 31 grudnia 2013r., od dnia 1 stycznia 2014r. do dnia 31 marca 2014r. oraz od dnia 1 stycznia 2014r. do dnia 30 czerwca 2014r. k. 918-921; bilanse S. na dzień 31 grudnia 2012r., na dzień 31 grudnia 2013r. oraz na dzień 31 marca 2014r. k. 923-924; dodatkowe informacje i objaśnienia z dni 10 lutego 2012r., 9 kwietnia 2014r. k. 925, 926; historia rachunku bankowego (...) S.A. k. 933-937; wniosek kredytowy z dnia 18 czerwca 2014r. k. 980; informacja wnioskodawcy z dnia 18 czerwca 2014r. k. 980; opinia biegłego przy Sądzie Okręgowym we Wrocławiu z zakresu księgowości B. M. z dnia 26 czerwca 2017r. k. 1626-1714.

S. latach podatkowych 2008, 2013 i 2014 poniosła straty w kwotach odpowiednio 339.239,26zł, 301.510,39zł, 313.407,68zł. W latach podatkowych 2009, 2010, 2011, 2012 spółka ta wykazała natomiast dochody do opodatkowania w wysokościach odpowiednio 72.323,88zł, 92.891,14zł, 78.638,07zł, 48.542,70zł. Te rzeczywiste wyniki finansowe S.

należycie zostały wykazane w zeznaniach podatkowych CIT-8 przekazanych do (...) (...)we W. oraz w dokumentach przesyłanych do Krajowego Rejestru Sądowego.

Dowód: zeznania i wyjaśnienia H. W. k. 4-5, 1185-1186, 1199, 1204, 1311, 1313-1314, 1343, 1434-1435, 1444-1445, 2100-2102, 2196-2198, 2527- 2533, 2539-2543, 2546-2549, 2772-2777, 3328-3330, 3634, 4247-4251, 4266-4268; zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) przez podatnika podatku dochodowego od osób prawnych CIT-8 za lata 2009-2014 k. 1064-1067, 1068-1071, 1072-1075; 1082-1085; 1086-1087, 1088-1089; opinia biegłego przy Sądzie Okręgowym we Wrocławiu z zakresu księgowości B. M. z dnia 26 czerwca 2017r. k. 1626-1714.

(...) Banku S.A. już w 2013r. kierowali do S. pisemne monity oraz wezwania do zapłaty zadłużenia z tytułu umów kredytowych zawartych przez strony o nr. (...) i (...), jak również telefonowali do siedziby dłużnika w tej sprawie.

Jako że wszystkie te działania nie doprowadziły do spłaty zadłużeń kredytowych, to (...) Bank S.A. wystawił przeciwko S. bankowe tytuły egzekucyjne obejmujące zadłużenia z tytułu obu umów kredytowych, które zostały zaopatrzone w klauzule wykonalności. Tenże bank w dniu 1 października 2014r. złożył u M. M. (2) - komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Chrzanowie wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko kredytobiorcy w celu zaspokojenia należności w wysokości 1.550.611,57zł z tytułu niewykonania przez niego pierwszej z w/w umów kredytowej. Komornik prowadząc tę sprawę egzekucyjną pod sygn. akt KM 11606/14 przesłał S. w dniu 1 października 2014r. zawiadomienie o wszczęciu egzekucji i wezwanie dłużnika do dobrowolnego wykonania, przy czym dokument ten w dniu 9 października 2014r. odebrała osobiście H. W..

W dniu 8 października 2014r. komornik sądowy M. M. (2) stawiał się w siedzibie S. w K. przy ul. (...) II 11a i zastał tam H. W., której wręczył zawiadomienie o wszczęciu egzekucji i wezwanie dłużnika do dobrowolnego wykonania. Okazała ona wówczas komornikowi zestawienie środków trwałych spółki, z którego wynikało, że ta osoba prawna posiada m.in. samochód marki A. (...) o nr. rej. (...) i nr. VIN (...), samochód marki M. (...) o nr. rej. (...) i nr VIN (...) oraz samochód marki O. (...) o nr. rej. (...) i nr. VIN (...). Komornik stwierdził, że ruchomości te nie znajdują się pod adresem siedziby dłużnika, przy czym zajął wówczas znajdujące się w biurze dłużnika komputer, drukarkę oraz meble biurowe.

Na poczet wierzytelności A. B. objętej bankowym tytułem egzekucyjnym nr (...) wyegzekwowano łącznie 541,17zł, które zostały zaliczone na poczet kredytowych należności ubocznych.

W dniu 8 października 2014r. H. W. powiadomiła telefonicznie S. I. o przybyciu do siedziby S. komornika sądowego M. M. (2) i o tym, że prowadzi on egzekucję zadłużenia kredytowego ciężącego na spółce wobec A. B.. S. I. polecił wówczas H. W. wystawić z datami przypadającymi na pierwsze dni października 2014r. faktury figujące sprzedaż przez S. wszystkich w/w samochodów, przy czym faktura dotycząca samochodu marki A. (...) miała zaświadczać, że pojazd ten nabył jego brat I. I., zaś faktury, których przedmiotem były samochody marki M. (...) i marki O. (...) stwierdzać miały, że ich nabywcą została była konkubina S. I. w osobie M. I.. H. W. takie dokumenty wówczas sporządziła, przy czym w fakturze VAT nr (...) wskazała, że samochód marki A. (...), który miał wartość 50.000zł, sprzedano I. I., w fakturze VAT nr (...), a pojazd marki M. (...), który przedstawiał wartość 27.000zł, sprzedano M. I., natomiast w fakturze VAT nr (...), że pojazd marki O. (...) o nr. VIN (...), który przedstawiał wartość 23.400zł, również sprzedano M. I.

W dniu 10 marca 2015r. S. I. wysłał H. W. wiadomość sms, w treści której podał jej numer NIP W. B. (1), po czym zobowiązał ją do ponownego wystawienia faktury VAT (...) ze wskazaniem w miejsce I. I. jako nabywcy samochodu marki A. (...) W. B. (1) – ojca M. I.. H. W. taką fakturę ponownie sporządziła.

Dowód: wyjaśnienia H. W. k. 2527-2533, 2100-2102; dokumentacja rejestracyjna pojazdu marki A. (...) o nr. rej. (...) i nr. VIN (...) k. 105-125; faktura VAT S. z dnia 2 października 2014r. nr 3/10/2014 k. 126; dokumentacja rejestracyjna pojazdu marki M. (...) o nr. rej. (...) i nr VIN (...) k. 132-169; faktura VAT S. z dnia 1 października 2014r. nr 2/10/2014 k. 170; dokumentacja rejestracyjna pojazdu marki O. (...) o nr. rej. (...) i nr. VIN (...) k. 174-186; faktura VAT S. z dnia 1 października 2014r. nr 1/10/2014 k. 187; wniosek A. B. o wszczęcie egzekucji z dnia 1 października 2014r. k. 2311; zawiadomienie komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Chrzanowie M. M. (1) o wszczęciu egzekucji k. 2312;

potwierdzenie odbioru przesyłki k. 2313; protokół komornika sądowego w sprawie oględzin siedziby (...) Sp. z o.o. z dnia 9 października 2014r. k. 2318; protokół komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Chrzanowie M. M. (1) dotyczący zajęcia ruchomości z dnia 9 października 2014r. k. 2319-2321.

W okresie od dnia 1 stycznia 2010r. do dnia 2 kwietnia 2015r. S. I. wypłacał na swoją rzecz z kont bankowych prowadzonych dla S. należące do tej osoby prawnej pieniądze w walucie euro i złotych. Wypłat dokonywał bądź w formie przelewów na inne posiadane przez siebie rachunki, bądź w formie pobrań gotówki w bankach lub bankomatach, przy czym wypłaty te nie miały uzasadnienia gospodarczego i nie były powiązane z działalnością zarządzanej przez niego osoby prawnej. S. I. polecał następnie H. W. księgowanie tych wypłat na kartotece kasy spółki, co czyniła, chociaż w siedzibie tej osoby pranej nigdy kasa nie została zorganizowana.

W ten sposób S. I. pobrał łącznie kwotę 1.762.923,08zł, a na tę sumę składało się 264.900euro o równowartości 1.082.637,47zł, które wypłacił on przez przelewanie środków pieniężnych na prowadzone w Polsce i w Niemczech dla niego lub zarządzanej przez niego w tym ostatnim kraju spółki (...) rachunki bankowe, czy też pobierając te środki w bankomatach lub w bankach, przy czym nieznaczną część tych środków na polecenie S. I. pobrała była jego konkubina D. P., po czym przekazywała te środki S. I.. Ponadto przy użyciu kart płatniczych wypłacił on z rachunków bankowych prowadzonych dla S. przez A. B. oraz (...) łącznie kwotę 538.196,84zł, a część z tych pieniędzy na jego polecenie wypłacała ta jego była konkubina, która środki te przekazywała następnie S. I..

W dniach 7 stycznia 2011r. i 5 grudnia 2011r. S. I. pobrał ponadto z kont bankowych prowadzonych dla S. kwoty odpowiednio 25.000euro i 12.000euro o równowartości odpowiednio 96.845,17zł i 45.243,60zł pod pozorem opłacenia faktur wystawionych na tę spółkę przez (...) w Niemczech o nr. (...) i o nr. (...) za zakup usługi „pośrednictwo i przekazanie klientów z T. jednorazową zapłata”. Środków tych nie przekazał on jednakże usługodawcy, jako że tego rodzaju usługi nie zostały wykonane, a spółka która miała je wyświadczyć, nie funkcjonowała w tym czasie w N..

Dowód: częściowo wyjaśnienia S. I. k. 2820-2826, 3980-3986; zeznania i wyjaśnienia H. W. k. 4-5, 1185-1186, 1199, 1204, 1311, 1313-1314, 1343, 1434-1435, 1444-1445, 2100-2102, 2196-2198, 2527- 2533, 2539-2543, 2546-2549, 2772-2777, 3328-3330, 3634, 4247-4251, 4266-4268; zeznania K. P. k. 1183, 2185-2187, 3458, 3996-3997; opinia biegłego przy Sądzie Okręgowym we Wrocławiu z zakresu księgowości B. M. z dnia 26 czerwca 2017r. k. 1626-1714;.

S. I. umową kupna – sprzedaży z dnia 16 września 2011r. zawartą w formie aktu notarialnego repertorium A nr 15482/2011 sporządzonego przed notariuszem R. B. nabył od A. W. (1) za kwotę 184.500zł lokal mieszkalny o powierzchni 39,48m² położony we W. przy ul. (...). Przy zawieraniu tej umowy S. I. oświadczył, że nabywa ten lokal do majątku osobistego i za pieniądze pochodzące z jego majątku osobistego. Tymczasem nieruchomość ta została zakupiona przez S. I. za pieniądze S., które ta osoba prawna pozyskała z kredytu zaciągniętego w (...) w ramach umowy nr (...) w dniu 14 września 2011r. w kwocie 200.000zł. Już dnia następnego wypłacił on z rachunku spółki prowadzonego przez ten bank na potrzeby obsługi tego kredytu o nr. (...) (...) kwotę 20.000zł, która przekazał w tej dacie sprzedającej, natomiast w dniu 16 września 2011r. przelał z tego rachunku na jej rzecz pozostałą do uiszczenia cenę transakcji w kwocie 164.500zł.

Dowód: częściowo wyjaśnienia S. I. k. 2820-2826, 3980-3986; zeznania i wyjaśnienia H. W. k. 4-5, 1185-1186, 1199, 1204, 1311, 1313-1314, 1343, 1434-1435, 1444-1445, 2100-2102, 2196-2198, 2527- 2533, 2539-2543, 2546-2549, 2772-2777, 3328-3330, 3634, 4247-4251, 4266-4268; opinia biegłego przy Sądzie Okręgowym we Wrocławiu z zakresu księgowości B. M. z dnia 26 czerwca 2017r. k. 1626-1714; akt notarialny z dnia 16 września 2011r. repertorium A nr 15482/2011 sporządzony przed notariuszem R. B. k. 2212-2216.

S. I. na podstawie umowy kupna – sprzedaży zawartej w formie aktu notarialnego w dniu 16 lipca 2013r. repertorium A nr 1911/2013, który został sporządzony przez asesora notarialną A. K. (1) z kancelarii notarialnej B. Z. w S., nabył od G. S. za kwotę 255.000zł lokal mieszkalny o powierzchni 118,07m² położony w S. przy ul. (...). Przy zawieraniu tej umowy oświadczył on, że pieniądze na zakup tej nieruchomości pochodziły z jego majątku osobistego. Niemniej jednak pobrał on te środki z rachunku bankowego o nr. (...) prowadzonego dla S. przez (...) S.A. Najpierw w dniu

16 lipca 2013r. zapłacił on sprzedającej w gotówce kwotę 60.000zł, zaś w dniu 18 lipca 2013r. przełał na jej rachunek bankowy z w/w konta kwotę 195.000zł, przy czym środki te pochodziły z zaciągniętego w A. B. w dniu 8 kwietnia 2013r. kredytu nr (...) w kwocie 500.000zł.

Dowód: częściowo wyjaśnienia S. I. k. 2820-2826, 3980-3986; zeznania i wyjaśnienia H. W. k. 4-5, 1185-1186, 1199, 1204, 1311, 1313-1314, 1343, 1434-1435, 1444-1445, 2100-2102, 2196-2198, 2527- 2533, 2539-2543, 2546-2549, 2772-2777, 3328-3330, 3634, 4247-4251, 4266-4268; opinia biegłego przy Sądzie Okręgowym we Wrocławiu z zakresu księgowości B. M. z dnia 26 czerwca 2017r. k. 1626-1714; akt notarialny z dnia 16 lipca 2013r. repertorium A nr 1911/2013 sporządzony przed asesora notarialną A. K. (1) k. 1946-1948; wydruk z aktualnej księgi wieczystej na dzień 14 lutego 2018r. k. 2843-2852.

W okresie od dnia 1 stycznia 2008r. do 2 kwietnia 2015r. S. I. nie zgłosił wniosku o upadłość S. pomimo tego, że w tym czasie wyniki ekonomiczne tej spółki uzasadniały stwierdzenie jej upadłości.

Dowód: opinia biegłego przy Sądzie Okręgowym we Wrocławiu z zakresu księgowości B. M. z dnia 26 czerwca 2017r. k. 1626-1714.

Oskarżony S. I. zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i w na rozprawie głównej nie przyznawał się do popełnienia zarzuconych mu przestępstw.

S. I. wyjaśnił, że od 1995r. prowadził S. i regularnie w jej imieniu zaciągnął kredyty, które były przeznaczone na prowadzoną przez tę osobę prawną działalność gospodarczą wywodząc przy tym, że były one terminowo spłacane. Problemy w funkcjonowaniu spółki zaczęły się w 2006r., kiedy to w biurze rachunkowym obsługującym spółkę wyznaczono do prowadzenia jej księgowości H. W.. Zaproponowała mu bowiem wówczas, że może spowodować, że zarządzana przez niego spółka będzie płaciła mniej podatków i on na to przystał, przy czym do 31 grudnia 2007r. księgowa ta prowadziła rachunkowość spółki w ramach zatrudnienia w biurze rachunkowym, a po tej dacie zatrudnił ją w spółce na stanowisku głównej księgowej. Udzielił wówczas H. W. pełnomocnictw do reprezentowania S. w Polsce, a sam jeździł po kraju, ale także po Niemczech, Belgii i H. w sprawach gospodarczych tej osoby prawnej. H. W. przygotowywała wszelkie dokumenty potrzebne do zaciągania przez S. kolejnych kredytów, a on je tylko podpisywał, przy czym część dokumentacji księgowa podpisywała za niego. Banki same proponowały zarządzanej przez niego spółce kolejne kredyty i dzięki tym środkom mogła ona kupować w Polsce towary, które następnie z zyskiem sprzedawała w Niemczech i H.. Pod koniec 2013r. spółka (...) w H., która była głównym odbiorcą S., wstrzymała płatności za dostarczone jej towary, co skutkowało tym, że w zarządzana przez niego osoba prawna utraciła płynność finansową, bowiem zaległość z tego tytułu wynosiła około 400.000euro, a przy tym inne spółki prowadzone w Niemczech zalegały S. łącznie około 360.000euro. Zmierzając do uratowania prowadzonej firmy polecił H. W., aby ustaliła czy (...) udzieli spółce kredytu na taki cel. Podpisał bilanse przygotowane przez księgową na potrzeby ubiegania się w tym banku o kredyt jak i inne dokumenty, których jednak nie czytał. Ona przedłożyła jednakże w tej instytucji finansowej zupełnie inne dokumenty fałszując jego podpisy.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należało, że relacje S. I. zasługiwały na walor wiarygodności jedynie w zakresie okoliczności mających dla oceny tych czynów zabronionych znaczenie drugorzędne. Oskarżony spójnie bowiem opisał niektóre przedmiotowe okoliczności towarzyszące popełnieniu przypisanych mu przestępstw. Mianowicie logicznie wskazał, że w okresach, które zostały opisane w postawionych mu zarzutach, był jedynym udziałowcem S. pełniąc w tej spółce jednoosobowo funkcję prezesa zarządu, zaznaczając zarazem, że ta osoba prawna prowadziła działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży artykułów mięsnych. S. I. wiarygodnie wskazał ponadto, że reprezentując S. zaciągał w jej imieniu, jako jej prezes zarządu, kredyty, które ostatecznie w przeważającym zakresie nie zostały spłacone. Spójnie podniósł też, że w drugiej połowie 2014r. zarządzanej przez niego spółce przysługiwało prawo własności trzech samochodów osobowych. Logicznie też wskazał, że wydatkował opisane w pkt. 4 aktu oskarżenia pieniądze należące do zarządzanej przez niego osoby prawnej, a wreszcie, że zakupił za środki tej spółki dwie nieruchomości lokalowe.

O tym, że przywołane wyjaśnienia S. I. zasługiwały na przyznanie im waloru wiarygodności, świadczyła dobitnie treść licznych dowodów. Wszak z zeznań H. W. czy z dokumentacji rejestrowej S., jak również z dokumentacji bankowej, która została przedłożona przez A. B., (...) S.A. (następcę prawnego (...)) i (...) S.A. (następcę (...)), wynikało niezbicie, że S. I. był w okresie realizowania znamion ustawowych przypisanych mu przestępstw jedynym udziałowcem S. i że pełniąc w tym czasie funkcję prezesa zarządu, reprezentował tę osobę prawną przed powołanymi bankami w procedurach kredytowych. Z dokumentacji finansowej tej spółki wynikało ponadto jednoznacznie, że jeszcze na przełomie września i października 2014r. dysponowała ona trzema samochodami osobowymi, zaś z dokumentów, które obrazowały przepływy finansowe pomiędzy rachunkami tej osoby prawnej i tymi prowadzonymi dla oskarżonego wynikało, że pobierał w okresie od dnia 1 stycznia 2010r. do dnia 2 kwietnia 2015r. należące do tej osoby prawnej pieniądze w znacznych kwotach. Wymowa zaś zapisów odnotowanych w aktach notarialnych sporządzonych przez R. B. i A. K. (1) odpowiednio w dniach 15 września 2011r. oraz 16 lipca 2013r. dowodziła niezbicie, że logicznie S. I. wywodził, iż nabył w tych datach dwie nieruchomości lokalowe.

Nie były natomiast wiarygodne wyjaśnienia S. I. odnoszące się do pozostałych okoliczności popełnienia zarzuconych mu czynów zabronionych. W szczególności zaś raziły brakiem logiki te jego depozycje, w których relacjonował, jaka była sytuacja majątkowa prowadzonej przez niego spółki w czasookresie poddanym osądowi w niniejszym procesie. Nie były też spójne depozycje oskarżonego, gdy wskazywał, jaka motywacja co do spłaty zaciągniętych w zobowiązaniach kredytowych, towarzyszyła mu w czasie zawierania z bankami umów, czy ich aneksowania. Identycznie ocenić należało wyjaśnienia S. I. odnoszące się do okoliczności, w jakich gospodarował pieniędzmi S., czy też te nawiązujące do jego wiedzy o kondycji finansowej zarządzanej spółki w kontekście złożenia wniosku o jej upadłość. Wyjaśnienia S. I. w tym zakresie charakteryzowały się bowiem tendencyjnością i stanowiły, w ocenie sądu, egzemplifikację przyjętej przez niego linii obrony zmierzającej do ekskulpowania go od odpowiedzialności karnej za przypisane mu przestępstwa.

Wprawdzie S. I. stanowczo wywodził, że zamierzał spłacić zaciągnięte przez S. kredyty objęte osnową faktograficzną niniejszego postępowania, zaznaczając zarazem, że nie udało się tej spółce wywiązać z tych zobowiązań z powodu problemów finansowych, w które nieoczekiwanie popadła. Wskazywał ponadto, że pojazdy należące do spółki zdecydował się sprzedać jeszcze we wrześniu 2014r. i uczynił to na początku października 2014r., a pieniądze, które pobierał z rachunków bankowych prowadzonych dla tej osoby prawnej przeznaczył w całości na rozwój prowadzonej przez nią działalności gospodarczej. Zwrócił też uwagę na to, że nie był świadomy, iż nie powinien był przeznaczać pieniędzy stanowiących majątek spółki na zakup do jego majątku osobistego nieruchomości lokalowych. S. I. nie był jednak w stanie w sposób logiczny ustosunkować się do całej palety dowodów, które obrazowały jednoznacznie jego zawinienie i sprawstwo w zakresie wszystkich zarzuconych im przestępstw.

W pierwszej kolejności podnieść należało, że S. I. wywodząc, że zamierzał spłacić wszystkie analizowane zobowiązania kredytowe S., nie potrafił wskazać, na jakich przesłankach opierał to przekonanie. Jako jedyny udziałowiec tej osoby prawnej i prezes jej zarządu, znał przecież doskonale jej sytuację finansową i wiedział, że rokrocznie albo odnotowywała straty, albo osiągała zupełnie symboliczne zyski, jak i że od 2008r. do czasu ogłoszenia upadłości nie płaciła podatku dochodowego odliczając te zyski od straty w kwocie 339.239,26zł poniesionej właśnie w 2008r. Całkowitą natomiast naiwnością raziły depozycje S. I., gdy wskazywał, że mając świadomość tego, że S. pod koniec 2013r. utraciła płynność finansową z powodu nieopłacenia szeregu jej wierzytelności przez odbiorców mięsa, pozostawał jednak w przekonaniu, że banki, które także w tym okresie udzieliły tej osobie prawnej kredytów lub podwyższały kwoty limitów kredytowych, należycie zabezpieczały swoje interesy finansowe. Przypomnienia wszakże wymagało, że w analizowanym czasookresie A. B. podwyższył limitu kredytowy i termin spłaty zobowiązania z umowy o nr. (...), a (...) zawarł umowy o nr. (...), zaś (...) zawarł umowę o nr. (...). Tymczasem jako oczywisty jawił się fakt, że oskarżony jednoosobowo zarządzający spółką i samodzielnie reprezentujący jej interesy gospodarcze w kraju i zagranicą, doskonale wiedział, że nie osiąga ona takich wskaźników finansowych, które pozwoliłyby jej ubiegać się o jakiegokolwiek wsparcie kredytowe.

Całkowicie niekonsekwentnie S. I. wywodził przy tym, z jednej strony, że miał świadomość tego, że S. pod koniec 2013r. utracił płynność finansową, a z drugiej strony podnosił, że do końca 2014r. nie wiedział, że ta zarządzana przez

niego spółka znajdowała się jednak w złej sytuacji finansowej. Ową niekonsekwencję oskarżony usiłował wytłumaczyć podnosząc, że był oszukiwany przez główną księgową co do kondycji finansowej spółki. Nie był przy tym oskarżony w stanie logicznie wyjaśnić nawet tego, z jakiego powodu był przekonany o dobrej kondycji zarządzanej spółki w okresie bezpośrednio poprzedzającym moment, gdy holenderski odbiorca mięsa miał zaprzestać płacenia za dostarczone towary. Tymczasem zgromadzone dowody, a w szczególności zeznania H. W., jak również korespondująca z nimi dokumentacja księgowa S., która dodatkowo została poddana szczegółowej i przekonującej analizie przez biegłego B. M., stanowczo potwierdzały, że spółka ta nie prowadziła żadnej działalności gospodarczej już w czwartym kwartale 2013r. Jeżeli zatem oskarżony zarządzał tą osobą prawną jednoosobowo, a więc samodzielnie pozyskiwał odbiorców mięsa i organizował do nich transporty towarów, na co zresztą sam zwracał uwagę, to jako oczywisty jawił się fakt, że miał doskonale rozeznanie co do tego, że spółka nie dokonywała w analizowanym czasie żadnej sprzedaży.

Naiwna była też argumentacja S. I., gdy podnosił, że nie mając żadnego rozeznania co do sytuacji gospodarczej S., podpisywał bez czytania i nawet pobieżnej analizy wszelkie dokumenty finansowe dotyczące tej spółki, które były mu przedkładane przez H. W.. Tymczasem z zeznań H. W. wynikało niezbicie, że to właśnie S. I. w trakcie ubiegania się o kredyty stanowiące osnowę faktograficzną przypisanych mu w pkt. I części dyspozytywnej wyroku czynów zabronionych, wskazywał jej, które konkretne parametry finansowe spółki powinny zostać zmodyfikowane w taki sposób, aby obraz jej sytuacji gospodarczej sugerował, że prowadzi wzorcową ekonomicznie działalność sprzedażową. Co więcej, z wiarygodnych depozycji H. W., M. K. (2), B. S., A. P., K. S., J. B., W. B. (3), J. K. i Z. N. wynikało niezbicie, że S. I. ubiegając się o udzielenie S. kredytów reprezentował samodzielnie tę spółkę przed A. B., (...) i (...), zaś z depozycji H. W., W. B. (3) i J. K. dodatkowo wywieść należało, że oskarżony prowadził w tych instytucjach finansowych merytoryczne rozmowy na temat sytuacji finansowej zarządzanej spółki roztaczając ponadto wizję jej dalszego rozwoju, jak i że to on osobiście dostarczał bankom wymaganą dokumentację finansową dotyczącą tej osoby prawnej.

W ten kontekst wpisywały się zapatrywania S. I., który z jednej strony wywodził, że spłnienie przeterminowanych i wielomilionowych zobowiązań, które wobec S. mieli odbiorcy mięsa, głównie (...)V. w H., skutkowałoby tym, że zarządzana przez oskarżonego spółka nie miałaby problemów z obsługą kredytów, które opisano w pkt. I części dyspozytywnej wyroku. Z drugiej jednak strony S. I. nie był jednak w stanie wskazać, z jakiego powodu w załącznikach do wniosku o ogłoszenie upadłości S. z dnia 2 kwietnia 2015r. wskazał on, że spółce tej przysługują wobec jej dłużników wierzytelności w kwocie niespełna 1.000.000zł.

Nie można było też tracić z pola widzenia tego, że S. I., który od 1995r. prowadził w Polsce działalność gospodarczą w zakresie obrotu mięsem, miał wystarczające doświadczenie, aby prawidłowo w okresie od 2010r. do 2014r. ocenić kondycję finansową S.. Tymczasem zgromadzone w sprawie dowody, a w szczególności zeznania H. W., opinie biegłego B. M. czy chociażby analiza przedkładanych w tym czasie przez S. w (...) Urzędzie Skarbowym we W. deklaracji podatkowych CIT-8 jak i dokumentów rejestrowych, które były dostarczane do Krajowego Rejestru Sądowego, a ponadto analiza przepływów finansowych na rachunkach bankowych tej osoby prawnej oraz jej dokumentacji księgowej, które to dowody zostaną szczegółowo omówione w dalszej części uzasadnienia, pozwalały stanowczo stwierdzić, że w tym okresie kondycja finansowa tej osoby prawnej była zła i że od w 2013r. prowadziła ona zupełnie symboliczną działalność handlową, a już w czwartym kwartale 2013r. takiej działalności całkowicie zaniechała. W tych zatem uwarunkowaniach argumentacja oskarżonego, zgodnie z którą wnioskując do banków o udzielenie zarządzanej przez niego spółce kredytów, nie był świadomy jej sytuacji finansowej, raziła dowolnością. Oskarżony wiedział zatem doskonale, że spółka ta zakończyła prowadzenia działalności handlowej już w październiku 2013r., skoro nie pozyskał w tym czasie żadnych dla niej kontraktów, ani nie koordynował ich realizacji. Posiadał on też wiedzę, że we wcześniejszym okresie należąca do niego spółka osiągała mierne wyniki ekonomiczne.

S. I. wskazywał ponadto, że jego wiedza o kondycji finansowej S. była ograniczona także z tego powodu, że słabo znał język polski. Pomijając w tym zakresie spójne depozycje H. W., J. K. i K. P., którzy wskazywali, że S. I. płynnie posługiwał się językiem polskim, podnieść należało, że już w akcie notarialnym sporządzonym przez notariusza B. W. dnia 23 września 2004r. oświadczył on, że zna w mowie i piśmie język polski /k. 856/.

Wskazania wymagało również to, że wyłącznie S. I. miał żywotny interes w tym, aby w procedurach bankowych związanych z ubieganiem się przez S. w A. B., (...) oraz (...) o kredyty stanowiące osnowę faktograficzną czynów przypisanych mu w pkt. I części dyspozytywnej wyroku, przedkładać nierzetelną dokumentację księgową zafałszowującą rzeczywistość i bardzo złą sytuację finansową tej osoby prawnej. Jak już bowiem zwrócono uwagę, S. I. wywodził, że H. W. bez jego jakiegokolwiek świadomości taką dokumentację przygotowywała i wręczała mu do podpisania oraz przedstawienia w tych bankach. Tymczasem oskarżony, tym razem logicznie i zarazem zgodnie z tym na co zwracała uwagę główna księgowa, wywodził, że miał dostęp do rachunków bankowych prowadzonych dla zarządzanej przez niego spółki i że ta ostatnia takiego dostępu nigdy nie posiadała. To zaś oznaczało, że to właśnie S. I., który był upoważniony do tych rachunków jako prezes zarządu S., korzystał z pieniędzy, które A. B., (...) S.A. oraz (...) przekazały na te konta w ramach wykonania analizowanych umów kredytowych. Co więcej, przepływy na tych rachunkach świadczyły aż nad wyraz dobitnie o tym, że oskarżony pobierał z tych kont bardzo duże sumy pieniężne w całości wykorzystując w ten sposób udzielone zarządzanej przez niego spółce kredyty.

Sugestie formułowane przez S. I., w których wskazywał, że H. W. bezpodstawnie pomówiła go o popełnienie przypisanych mu przestępstw i że bez jakiegokolwiek jego wiedzy wyłudzała kredyty na S. sporządzając nierzetelną dokumentację finansową tej osoby prawnej i fałszując jego podpisy, nie mogły zostać żadną miarą zaaprobowane. Zaznaczyć należało, że S. I. dopiero w dniu 24 września 2015r. złożył zawiadomienie o możliwości popełnienia przez H. W. przestępstw polegających na fałszowaniu i ukrywaniu dokumentów księgowych S., jak i na przywłaszczeniu pieniędzy tej spółki. Analizowane zawiadomienie złożył on zatem już po wszczęciu postępowań podatkowych dotyczących rzetelności deklarowanych przez tę spółkę podstaw opodatkowania oraz prawidłowości obliczania podatku dochodowego od osób prawnych za 2008 i 2011r. jak i podatku od towarów i usług za okres od stycznia do grudnia 2011 i 2013r., co wszakże miało miejsce jeszcze w lutym i maju 2013r. Jakkolwiek nie udało się w toku prowadzonego w sprawie tego zawiadomienia dochodzenia stwierdzić, kto sfałszował podpisy oskarżonego na części wskazanych przez niego dowodów wypłaty pieniędzy. Tym niemniej całkowicie wiarygodnie w tym kontekście wypowiedziała się H. W. wskazując, że gdy kontrola podatkowa została przez Urząd Kontroli Skarbowej we W. wszczęta, to na polecenie S. I. wyniosła z siedziby S. szereg dokumentów księgowych, których analiza przez kontrolujących mogłaby wykazać liczne nieprawidłowości podatkowe. Co więcej, H. W. ostatecznie wszelkie istotne dla oceny inkryminowanych zachowań zarzuconych S. I. w niniejszym procesie dobrowolnie wydała organom ścigania, a w miejscu zamieszkania pozostawiła tylko dokumenty, które dla śledztwa nie miały zasadniczego znaczenia.

Całkowicie stanowczo można było na podstawie zgromadzonych w sprawie dowodów stwierdzić, że S. I. w okresie pozyskiwania kredytów, które były przedmiotem osądu w niniejszym procesie, nie koncentrował się na prowadzeniu i rozwijaniu działalności S., a na tym, aby korzystając z pieniędzy przyznanych tej osobie prawnej w ramach zawartych umów kredytowych, powiększać własny majątek osobisty i korzystać z dóbr luksusowych, w szczególności z ekskluzywnych samochodów. Dość stwierdzić, że oskarżony w sposób całkowicie naiwny tłumaczył, że kupując za pieniądze uzyskane przez tę osobę prawną do własnego majątku osobistego mieszkania położone we W. i S., nie był świadomy niedopuszczalności takich postępień. Pomijając nawet kwestię, że zgodnie z treścią umów kredytowych S. miał obowiązek przeznaczyć pozyskane w ten sposób środki na bieżącą swoją działalność gospodarczą. Wskazać ponadto należało, że S. I. nie tylko nie wydatkował tych środków na tenże cel, ale wykorzystał je na zakup lokali mieszkalnych, które weszły w skład jego majątku osobistego. Oskarżony przed notariuszem i asesorem notarialną, którzy sporządzali akty notarialne przenoszące własność nieruchomości oświadczył, że nabywa je do majątku osobistego i za pieniądze pochodzące z tego majątku. Trafna była zatem argumentacja dyrektora Izby Skarbowej we W. zaprezentowana w pisemnych motywach decyzji z dnia 23 lutego 2015r. nr (...) -68/14/AW, w której zasadnie zwrócił uwagę na to, że w umowie kupna – sprzedaży z dnia 16 września 2011r. S. I. nabywając od A. W. (2) za 184.500zł lokal mieszkalny położony we W. przy ul. (...) nieprawdziwie zadeklarował, że nieruchomość wchodzi do jego majątku osobistego z tego powodu, że jest kupowana za pieniądze pochodzące z takiego majątku. Jakkolwiek S. w toku postępowania podatkowego zakończonego tą decyzją administracyjną lansował tezę, zgodnie z którą zakup tego lokalu mieszkalnego miał immanentny związek z prowadzoną przez tę osobę prawną działalnością gospodarczą. Niemniej jednak tego rodzaju argumentacja, w świetle przywołanych zapisów umowy kupna – sprzedaży, które jednoznacznie określały przecież, że pieniądze na zakup nieruchomości pochodziły z majątku osobistego oskarżonego, nie mogła

zostać uznana za przekonywującą. Ze zgromadzonych w sprawie dowodów, a w szczególności z jednoznacznej wymowy przepływów finansowych wynikało również jednoznacznie, że lokal ten został zakupiony za pieniądze pozyskane z kredytu przez zarządzaną przez oskarżonego spółkę. Pieniądze na tę transakcję S. I. uzyskał wszakże ze środków S., zaś spółka ta pozyskała je z kredytu zaciągniętego w (...) w ramach umowy nr (...) zaledwie 2 dni przed zawarciem w/w umowy kupna – sprzedaży lokalu mieszkalnego. Co więcej, analiza obrotów na rachunku bankowym S. o nr. (...) (...) za wrzesień 2011r.. dowodziła niezbicie, że w dniu 14 września 2011r. zaksięgowane zostało na nim 200.000zł z tytułu kredytu zaciągniętego przez tę osobę prawną, zaś w dniu 15 września 2011r. oskarżony wypłacił z rachunku spółki 20.000zł, natomiast w dniu 16 września 2011r. przelał na rzecz sprzedającej pozostałą do uiszczenia cenę transakcji w kwocie 164.500zł.

Odnosząc się natomiast do sugestii S. I., zgodnie z którą został przez H. W. bezpodstawnie pomówiony o popełnienie przypisanych mu przestępstw, należało zwrócić uwagę na szereg okoliczności. Ocena dowodu z tzw. pomówienia wymaga bezsprzecznie ze strony organu procesowego ponadprzeciętnej staranności. Kluczowymi elementami oceny wiarygodności takiego dowodu przydać jednak należało stwierdzeniu czy pomawiająca osoba dążyła do ekskulpowania się od odpowiedzialności karnej przez przerwienie jej na pomawianą osobę, a wreszcie czy pomówienie znajdowało wsparcie w innych dowodach, w szczególności w takich, których wymowa znamionowała się obiektywizmem - wyrok 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 1979r., VI KRN 246/78 - OSNPG 4/79/64; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 października 2012r., II AKa 253/12, LEX nr 1238280.

Odnosząc się do tej kwestii podnieść należało, że H. W. konsekwentnie przyznawała się do popełnienia w warunkach przestępczego współdziałania z S. I. zarzuconych jej czynów zabronionych, które zostały jej zresztą prawomocnie przypisane. Co więcej, stanowczo opisywała ona udział, jaki ona i oskarżony wzięli w realizowaniu tych przestępczych aktywności. Bezsprzecznie zatem zeznania i wyjaśnienia H. W. nie były ukierunkowane na zwolnienie jej z odpowiedzialności karnej w celu przerwienia odium tej odpowiedzialności na S. I..

Dostrzeżenia wymagało też to, że okoliczności popełnienia wszystkich przypisanych S. I. przestępstw zostały bardzo szczegółowo zrelacjonowane przez H. W.. Co jednak szczególnie istotne to fakt, że jej zeznania i wyjaśnienia były konsekwentne, a ponadto znalazły potwierdzenie w licznych dowodach, głównie takich, które znamionowały się obiektywną wymową. Wszak H. W. wywodziła, że S. już od początku 2013r. realizował znacznie mniej transakcji handlowych niż w okresie wcześniejszym i że ich wartość była również zdecydowanie niższa niż w latach poprzedzających. Spójnie świadek ta podnosiła również, że we wrześniu 2013r. spółka całkowicie zaprzestała prowadzenia sprzedaży. Chociaż S. I. tej okoliczności zaprzeczał, tym niemniej dostrzeżenia wymagało to, że S. wykazał za 2013r. stratę w wysokości 301.510,39zł. Z opinii biegłego B. M., który wszakże wszechstronnie przeanalizował działalność handlową S., wynikało zaś niezbicie, że spółka ta na początku 2013r. zmniejszyła aktywność handlową, a we wrześniu 2013r. zrealizowała kilka ostatnich sprzedaży.

H. W. spójnie opisała też okoliczności sporządzania dokumentacji księgowej, która była przez S. I. przedkładana w procedurach związanych z ubieganiem się przez S. o udzielenie kredytów w A. B., (...) S.A. oraz (...). Nie zachodziła oczywiście potrzeba cytowania depozycji tego świadka. Niemniej jednak wskazania wymagało to, że wywodziła ona konsekwentnie, iż na żądanie oskarżonego przygotowywała dokumentację zawierającą nieprawdziwe wskaźniki finansowe spółki oraz że miała obowiązek przedstawić kondycję finansową tej osoby prawnej w ten sposób, aby otrzymała ona kredyty. H. W. wywodziła jednocześnie, że do (...) (...)jak również do Krajowego Rejestru Handlowego przesyłała dokumenty finansowo – podatkowe, które zawierały wskaźniki gospodarcze rzetelnie obrazujące kondycję finansową S.. Dostrzegać w tym kontekście należało, że dane finansowe tej spółki zawarte w dokumentacji w podatkowej oraz rejestrowej rzeczywiście różniły się zasadniczo od tych parametrów, które były wskazywane w dokumentach przekazywanych bankom ramach procedur związanych z ubieganiem się tej osoby prawnej o przyznanie kredytów stanowiących przedmiot osądu w niniejszym procesie. Gdy zatem dostrzeże się to, że biegły B. M. porównując te wskaźniki wykazał w sposób stanowczy, że obraz sytuacji finansowej S. kreowany przed A. B., (...) oraz (...) w procedurach związanych z ubieganiem się o te kredyty, był znacząco zafalszowany, bowiem wskaźniki finansowe spółki zarządzanej przez oskarżonego kreowały zdecydowanie lepszy od faktycznego

ogląd gospodarczy tej osoby prawnej, to jako oczywista jawiła się konstatacja, że spostrzeżenia H. W. dotyczące analizowanego zagadnienia zasługiwały na wiarę.

Co więcej, H. W. szczegółowo opisywała okoliczności przestępczej działalności S. I. i to zarówno w zakresie pozyskiwania na rzecz S. kredytów czy wydatkowania na własne potrzeby oskarżonego środków pozyskanych przez tę spółkę z udzielonych jej kredytów, czy wreszcie w zakresie odnoszącym się do fingowanej sprzedaży pojazdów tej spółki w obliczu wszczęcia czynności egzekucyjnych przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Chrzanowie M. M. (2). Nie analizując poszczególnych wypowiedzi świadka na temat wszystkich zdarzeń gospodarczych przedsięwziętych w sposób bezprawny przez oskarżonego, należało podnieść, że opisała ona precyzyjnie nie tylko okoliczności związane z przedkładaniem bankom nierzetelnych dokumentów z danymi finansowymi spółki, ale także opisała, w jaki sposób pozyskiwane przez S. pieniądze S. I. wykorzystywał na zaspokojenie jego osobistych, wygórowanych, potrzeb. Dość stwierdzić, że H. W. podała, iż S. I. uzyskawszy dla S. kredyt w (...), wykorzystał te środki na zakup do swojego majątku osobistego mieszkania położonego we W.. Co więcej, świadek ta opisała stanowczo, że opisany zakup miał miejsce w okresie bardzo krótkim po uzyskaniu przez spółkę zarządzaną przez oskarżonego kredytu, wskazując zarazem, że chociaż miał on obowiązek spożytkować te środki na bieżącą działalność spółki, to pozyskując ten kredyt zmierzał do przeznaczenia pieniędzy na zakup lokalu do własnego majątku osobistego.

Identycznie należało ocenić wypowiedzi H. W. odnoszące się chociażby do fingowania zbycia przez S. stanowiących jego własność samochodów osobowych. Chociaż świadek ta podniosła, że oskarżony bezpośrednio po dokonanych w dniu 8 października 2014r. w biurze spółki czynnościach procesowych komornika, polecił jej sporządzenie faktur dokumentujących fikcyjną sprzedaż w okresie wcześniejszym tych ruchomości. H. W. wywiodła jednak spójnie, co zresztą zostało na rozprawie potwierdzone przez S. I., że komornikowi M. M. (2) okazała podczas jego wizyty we wskazanej dacie w biurze S. wykaz środków trwałych tej osoby prawnej. Właśnie na podstawie tego wykazu komornik w protokole oględzin z dnia 8 października 2014r. odnotował, że spółce przysługiwało prawo własności samochodów osobowych marki A. (...), M. (...) oraz O. (...). Tymczasem H. W. okazując przesłuchującemu telefon komórkowy, wykazała podczas jej przesłuchania zrealizowanego w dniu 28 stycznia 2016r., że otrzymała dnia 10 marca 2015r. w formie wiadomości tekstowej sms numer NIP W. B. (1). Zasadnie zatem świadek ta wywiodła, że zrealizowała polecenie oskarżonego dotyczące wykazania w fakturze VAT (...) dokumentującej sprzedaż pojazdu marki A. (...) w miejsce I. I. osoby W. B. (1).

Najzupełniej oczywisty jawił się też fakt, że H. W. nie miała interesu w tym, aby samodzielnie, a więc nie działając na żądanie S. I., sporządzać dokumentację księgową S., w której zafałszowywałyby rzeczywistą kondycję finansową tej spółki w celu przedkładania jej w A. B., (...) oraz (...) w procedurze ubiegania się o kredyty, które były przedmiotem niniejszego postępowania. Świadek ta wywodziła przeciw stanowczo, że realizowała w tym zakresie każdorazowo polecenia oskarżonego, który żądał od niej, aby wykazywała w tej dokumentacji istotnie zawyżone względem rzeczywistych przychody i obroty spółki w poszczególnych latach obrachunkowych po to, aby wskaźniki te umożliwiały uzyskanie tych kredytów.

Zwrócono już uwagę na to, że H. W. konsekwentnie i wiarygodnie wywodziła, że nigdy nie miała możliwości samodzielnego dysponowania środkami znajdującymi się na rachunkach bankowych prowadzonych dla S. i to zarówno, gdy chodziło o pobieranie z nich pieniędzy, czy wykonywanie przelewów i te okoliczności zostały jednoznacznie przyznane przez S. I.. Co więcej, z informacji udzielonych przez banki, które przyznały zarządzanej przez oskarżonego spółce kredyty, wynikało niezbicie, że świadek ta nie była upoważniona do dostępu do rachunków bankowych prowadzonych dla tej osoby prawnej. Przypomnienia zatem wymagało, że przyjmowanie za S. I., że H. W. bez jego wiedzy i jedynie w celu utrzymania zatrudnienia w S. preparowała dokumentację finansową spółki, która była przedkładana w A. B., (...) oraz (...) na potrzeby ubiegania się o kredyty, raziło naiwnością.

Wiarygodne były też zeznania M. K. (2), B. S., A. P., K. S., J. B., W. B. (3), J. K. i Z. N., bowiem, na co zwrócono już uwagę, wywodzili oni, że S. I. ubiegając się o udzielenie S. kredytów reprezentował go samodzielnie przez A. B., (...) i (...). Świadczenie ci opisując procedury kredytowe obowiązujące w tych bankach podnieśli jednak, że nie mieli

powinności weryfikowania danych zawartych w przedkładanych przez oskarżonego dokumentach, stąd też nie mieli wiedzy o rzeczywistej kondycji ekonomicznej wnioskującej spółki.

Zasadniczo spójne były natomiast zeznania K. P., przy czym zastrzec należało, że nie dysponowała ona wieloma spostrzeżeniami, które miałyby istotne znaczenie dla oceny zachowań S. I. poddanych pod osąd w niniejszym procesie. Świadek ta konsekwentnie jednak podawała, że mając dostęp do rachunków bankowych prowadzonych dla zarządzanej przez oskarżonego spółki, pobierała na jego polecenie z tychże rachunków pieniądze, które następnie mu przekazywała.

Nie zasługiwały natomiast na wiarę zeznania M. I. i W. B. (1). Pierwsza ze świadków, która w przeszłości pozostawała z oskarżonym w związku konkubenckim, z którego to narodziła się dwójka dzieci, wywodziła bowiem, że zarzuty postawione S. I. były wynikiem realizowanego przez H. W. aktu zemsty za jej zwolnienie z pracy w S.. Podawała ona ponadto, że faktycznie nabyła od tej spółki na początku października 2014r. samochody marki M. (...) oraz O. (...). Jakkolwiek M. I. jako osoba, która w przeszłości była emocjonalnie związana z S. I., a przy tym z pewnością zależało jej na tym, aby oskarżony w dalszym ciągu wspierał ich wspólne dzieci finansowo, miała interes w składaniu korzystnych dla niego zeznań. Należało jednakże zauważyć, że świadek ta nie była w stanie wykazać, z jakiego powodu w tak krótkim okresie czasu po wszczęciu przez komornika sądowego wobec zarządzanej przez oskarżonego spółki, zdecydowała się nabyć dwa wartościowe składniki majątku tej osoby prawnej. Tymczasem, zdaniem sądu, ścisła korelacja czasowa pomiędzy fingowaną sprzedażą tych pojazdów i wszczęciem postępowania egzekucyjnego, jak i fakt, że S. I. jeszcze w dniu 10 marca 2015r. wysłał H. W. nr NIP W. B. (1), który został zamieszczony w fakturze dokumentującej fingowaną sprzedaż kolejnego samochodu S., a to A. (...), nie była bynajmniej przypadkowa i miała zakotwiczenie właśnie w osobistych relacjach, które łączyły M. I. oraz S. I..

Z identycznych powodów należało odmówić waloru wiarygodności zeznaniom W. B. (1) – ojcu M. I.. Zeznania tego świadka, który z powodu pokrewieństwa z byłą konkubiną oskarżonego, miał interes w tym, aby złożyć zeznania go nieobciążające, wywodził nielogicznie, że kupił od zarządzanej przez oskarżonego spółki samochód osobowy marki A. (...). Depozycje W. B. (1) były jednak całkowicie tendencyjne, jako że nie był on w stanie podać, jaka potrzeba zdecydowała, że postanowił zakupić pierwszy swój samochód i to od razu ekskluzywną limuzynę. Dodać należało, że świadek ten ostatecznie podał, że nigdy tym pojazdem nie jeździł, że nie miał umiejętności prowadzenia samochodów osobowych, a jedynie raz lub dwa razy został tym samochodem podwieziony przez swojego kolegę.

S. I. nie kwestionował tego, że dokumentacja finansowa, która została przez niego przedstawiona pracownikom A. B., (...) oraz (...) w toku procedur związanych z ubieganiem się S. o udzielenie kredytów poddanych osądowi w niniejszym procesie, nie była rzetelna. Niemniej jednak w opiniach pisemnych z dnia 26 czerwca 2017r. i 18 maja 2018r., jak i w opinii ustnej z dnia 17 października 2017r., które były jasne, pełne i wewnętrznie niesprzecznie i z tego zapewne powodu nie zostały zakwestionowane przez uczestników postępowania karnego, biegły przy Sądzie Okręgowym we Wrocławiu z zakresu księgowości oraz zarządzania i ekonomiki podmiotów gospodarczych B. M. w sposób wszechstronny i kompleksowy przeanalizował obszerną dokumentację finansową S.. Biegły wywiódł przy tym stanowczo, że dokumentacja księgowa spółki, która była przedkładana tym bankom, przedstawiała nierzetelne dane, których wymowa świadczyła o tym, że osiągała ona wzorcowe wskaźniki ekonomiczne. B. M. wywiódł przy tym zasadnie, że dane ekonomiczne S., które obrazowały jego rzeczywistą sytuację finansową, a które były rzetelnie odnotowywane w deklaracjach podatkowych przedstawianych (...) Urzędowi Skarbowemu we W., a także w dokumentach, które były przekazywane do Krajowego Rejestru Sądowego, były krańcowo odmienne od tych przedstawianych A. B., (...) oraz (...). Zaznaczył biegły zarazem, że faktyczna kondycja spółki w tym czasie była na tyle trudna, że podmiot ten spełniał kryteria niewypłacalności, co kwalifikowało go do zgłoszenia przez oskarżonego jako prezesa jej zarządu wniosku o upadłość. Całkowicie zatem zasadnie wywiódł B. M., że faktyczna sytuacja ekonomiczna S. kształtowała się w ten sposób, że spółka ta nie spełniała kryteriów bankowej zdolności kredytowej, co oznaczało, że gdyby pracownikom A. B., (...) oraz (...) zostały przedstawione rzetelne dane S., to nie zostałyby mu udzielone kredyty, które stanowiły osnowę faktograficzną zarzutów opisanych w pkt. 1 - 3 aktu oskarżenia.

Biegły B. M. porównał ponadto szereg parametrów finansowych S., które zostały opisane w dokumentach przedkładanych A. Bankowi, (...) oraz (...) w toku ubiegania się o kredyty, z tymi, które w sposób rzeczywisty obrazowały kondycję finansową wnioskującej osoby prawnej. Nie zachodziła oczywiście potrzeba omawiania każdego takiego parametru, jako że w pisemnej opinii z dnia 26 czerwca 2017r. zostały one przedstawione w formie tabelarycznej. Niemniej jednak przykładowo wskazać należało, że biegły stanowczo, a przy tym logicznie podniósł, że w dokumentach, które były przedkładane bankom na potrzeby ubiegania się o kredyty opisane w pkt. I części dyspozytywnej wyroku, dochód spółki za 2009r. został zawyżony o 564,98%, a w 2010r. zawyżono ten parametr o 551,53%, zaś w roku 2011r. o 904,42%, natomiast w roku 2012 zawyżono go o 1.791,28%, natomiast za 2013r. tenże parametr zawyżono o 119.213.431%.

Co więcej, biegły B. M. wyliczył faktyczne dane gospodarcze S. na podstawie rzeczywistych danych ekonomicznych tej spółki opierając się na modelach deskryptywnych rentowności D. Hadasik, E. Mączyńska – M Zawadzki, J. Gajdek – D. Stos, D. Wierzby; H. Marmola - B. Czajka – M. Piechocki, czy na modelu oceny wypłacalności Wilcoxa. Zasadnie biegły na podstawie przeprowadzonych analiz uznał, że oceniana spółka w latach 2008 – 2015 kwalifikowała się do ogłoszenia upadłości.

Przeanalizowawszy dokumentację finansową i przepływy pieniężne S. biegły B. M. spójnie zwrócił też uwagę na to, że spółka w 2013r. prowadziła zupełnie incydentalną sprzedaż towarów i że ostatnie przejawy realizowania przez nią działalności handlowej miały miejsce we wrześniu 2013r. Tymczasem przypomnienia wymagało to, że S. I. reprezentując S. zaciągnął w jego imieniu również po wrześniu 2013r. szereg zobowiązań kredytowych, jako że w dniu 18 grudnia 2013r. zawarł z (...) umowę kredytu w rachunku o nr. (...) na kwotę 200.000zł, a w dniu 15 kwietnia 2014r. zawarł z tym bankiem umowę kredytu na działalność gospodarczą o nr. (...) na kwotę 195.000zł, zaś w dniu 26 czerwca 2014r. zawarł z (...) umowę kredytu obrotowego o nr. (...) na kwotę 266.000zł. Ubiegając się natomiast o podpisanie z A. B. aneksu nr (...) do umowy kredytowej o nr. (...), S. I. podpisał z tym bankiem w dniu 12 marca 2014r. umowę cesji należności z kontraktu handlowego ze spółką (...)V. w H., z którą już nie kooperował. Te wszystkie spostrzeżenia pozwalały stwierdzić, że S. I. nie wykonując od października 2013r. w ramach zarządzania S. żadnych zamierzeń gospodarczych i przedstawiając obraz gospodarczy tej osoby prawnej w sposób nierzetelny, a mianowicie taki, z którego wynikało, że prowadzi ona dynamiczną działalność sprzedażową charakteryzującą się bardzo wysokimi obrotami i przynoszącą znaczne zyski, występował w imieniu tej spółki do (...) oraz (...) o udzielenie jej w/w kredytów w znacznych kwotach, zaś A. Bankowi przedstawiał nierzetelne dokumenty w celu zawarcia korzystnego aneksu do obowiązującej umowy kredytowej.

Biegły zasadnie wywiódł również, że w okresie wcześniejszym, tj. już w czasie występowania przez S. I. w imieniu S. do A. B. o udzielenie kredytu odnawialnego w wysokości 1.000.000zł ostatecznie objętego datowaną na 16 marca 2010r. umową o nr. (...) jak i w czasie występowania przez niego do tego samego banku o zawarcie umowy kredytu nieodnawialnego na finansowanie bieżącej w wysokości 500.000zł o nr. (...), która została podpisana w dniu 8 kwietnia 2013r., czy też w czasie występowania do (...) S.A. o zawarcie umowy kredytu o nr. (...) na kredyt w wysokości 200.000zł, która została finalnie podpisana w dniu 14 września 2011r., przedstawił on dokumenty, w świetle których sytuacja gospodarcza zarządzanej przez niego spółki jawiła się jako wzorcowa, gdy tymczasem nie posiadała ona wówczas zdolności kredytowej i kwalifikowała się do złożenia wniosku o ogłoszenie jej upadłości.

Również pisemne opinie biegłego sądowego przy Sądzie Okręgowym w Jeleniej Górze z zakresu badań pisma ręcznego i dokumentów Z. H. datowane na 27 maja 2018r. i 11 lipca 2018r. były pełne, jasne i wewnętrznie niesprzeczne. Dowody te nie zostały także zakwestionowane przez uczestników postępowania. Biegły w spójnych wywodach przedstawił bowiem procesy analityczne, który przeprowadził zmierzając do weryfikacji dowodowych zapisów odnotowanych na badanych dokumentach finansowych spółki zarządzanej przez oskarżonego, które przedkładał w bankach ubiegając się o udzielenie tej osobie prawnej kredytów opisanych w pkt. 1 – 3 aktu oskarżenia. Co więcej, zaprezentowane wnioski biegły przedstawił także w formie graficznej i przeprowadził analizę wyglądu zapisów dowodowych z wyglądem zapisów porównawczych. Wywiódł przy tym Z. H. stanowczo, że podpisy S. I. na zasadniczej większości badanych dokumentów nakreślił sam oskarżony. Już zatem pobieżna analiza treści opinii Z. H. prowadziła do

wniosku, że jego wywody korespondowały z wyjaśnieniami i zeznaniami H. W.. Przypomnieć wszak należało, że H. W. wskazywała, iż S. I. polecał jej sporządzać nierzetelne dokumenty finansowe S., które następnie osobiście podpisywał i przedkładał w A. B., (...) i (...) ubiegając się w imieniu zarządzanej spółki o udzielenie jej kredytów. Chociaż zatem biegły Z. H. dysponował materiałem porównawczym pochodzącym m.in. od H. W., to jednak nie potwierdził sugestii S. I., że to właśnie ona fałszowała dokumentację finansową S., która była następnie przedkładana w tych instytucjach finansowych.

Marginalnie wskazać należało, że również w opiniach Biegłego Z. H., które zostały wydane w dniach 18 kwietnia 2016r. oraz 29 czerwca 2017r. na potrzeby postępowań przygotowawczych Prokuratury Rejonowej w Kamiennej Górze w sprawach o sygn. akt 1 Ds. 633/15 i PR 1 Ds 338.2017, a które były prowadzone z zawiadomień oskarżonego w sprawie podrobienia jego podpisów na dowodach wypłaty KW, podaniach o urlop oraz zeznaniu podatkowym CIT – 8, biegły nie stwierdził kategorycznie, że podpisy oskarżonego zostały sfalszowane przez główną księgową zarządzanej przez niego spółki.

Mając na uwadze poczynione ustalenia uznać należało, że zawinienie S. I. w odniesieniu do wszystkich przypisanych mu przestępstw nie budziło wątpliwości. Oceniając zatem motywacje towarzyszące oskarżonemu w trakcie realizowania przestępczych aktywności, które przypisano mu w niniejszym postępowaniu, godziło się w pierwszej kolejności zauważyć, że sąd, z przyczyn najzupełniej oczywistych, nie dysponował instrumentami, które pozwoliłyby na odczytanie przemyśleń tego oskarżonego w trakcie realizowania znamion ustawowych tych przestępstw. Z tego właśnie powodu stronę podmiotową towarzyszącą S. I. w czasie popełniania przypisanych mu czynów zabronionych należało dekodować w oparciu o wymowę okoliczności przedmiotowych poprzedzających jego inkryminowane aktywności i występujących w czasie realizowania ustawowych znamion tych czynów zabronionych, i poprzez analizę tychże okoliczności dążyć do ustalenia czy w momencie pozyskiwania kolejnych kredytów dla S. i ich aneksowania, zmierzał do osiągnięcia korzyści majątkowej przez doprowadzenie A. B., (...) oraz (...) do niekorzystnego rozporządzenia ich mieniem. Podobnie należało postąpić czyniąc ustalenia co do tego, czy w momencie polecenia H. W. wystawienia faktur dokumentujących sprzedaż pojazdów należących do tej spółki, zmierzał S. I. do osiągnięcia korzyści majątkowej jednocześnie dążąc do udaremnienia zaspokojenia A. B., który wszczął egzekucję przeciwko S., jak i czy w czasookresie wypłacania należących do tej osoby prawnej pieniędzy, oraz przeznaczania ich na własne potrzeby, w tym także na zakup nieruchomości lokalowych, a wreszcie w czasie funkcjonowania tej spółki w warunkach, które uzasadniały złożenie wniosku o jej upadłość, dążył do naruszenia norm prawa karego materialnego – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2005r., WA 8/05. OSNwSK 2005/1/794; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 lutego 1997r., II AKa 254/96, OSA 1998/6/29; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 grudnia 1995r., II AKz 328/95, OSA 1998/2/15.

Nie ponawiając zatem przeprowadzonego już we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia wnioskowania i konkludując te rozważania, podniesienia wymagało, że sytuacja majątkowa S. w czasie zawierania umów kredytowych opisanych w pkt. 1 – 3 aktu oskarżenia czy też w czasie ich aneksowania, była na tyle zła, że spółka nie miała żadnej zdolności kredytowej i kwalifikowała się do zgłoszenia wniosku o jej upadłość. Pomimo tego S. I. polecał H. W. przygotowywać nierzetelne dokumenty finansowe S., w których sytuacja ekonomiczna tej spółki była przedstawiana jako wzorcowa. Bezspornie zatem cel, który znamionował działania oskarżonego w czasie pozyskiwania kredytów dla reprezentowanej przez niego spółki, czy też w czasie ich aneksowania, materializował się w jego dążeniu do wprowadzeniu pracowników banków kredytujących w błąd co do możliwości i zamiaru wywiązania się przez S. z zaciąganych zobowiązań, co skutkowało doprowadzeniem kredytodawców do niekorzystnego rozporządzenia ich mieniem.

Gdy zaś chodziło o towarzyszącą S. I. motywację w zakresie fingowanego zbywania stanowiących własność do S. pojazdów, to dążył on bezspornie do usunięcia tych ruchomości spod egzekucji, jako że były zagrożone zajęciem komorniczym. Oskarżony zmierzał ponadto do udaremnienia wykonania postanowień Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze o nadaniu klauzul wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym A. B., na podstawie których wszczęte zostało wobec reprezentowanej przez oskarżonego spółki postępowanie egzekucyjne zmierzające do wyegzekwowania

służących temu bankowi względem osoby prawnej przez niego reprezentowanej wierzytelności z tytułu niespłaconych kredytów bankowych.

S. I. figując sprzedaż tych pojazdów i je definitywnie wyłączając z majątku S., jak i wydatkując pieniądze tej spółki na własne potrzeby, w tym także kupując do swojego majątku osobistego nieruchomości lokalowe, zmierzał bezsprzecznie do bezprawnego włączenia tych przedmiotów do swojego majątku kosztem majątku zarządzanego przez niego podmiotu prawa handlowego.

S. I. nie zgłaszając ponadto wniosku o upadłość S., chociaż kwalifikowała się ona do złożenia takiego wniosku już z początkiem 2008r., dążył do utrzymania funkcjonowania tej spółki, aby w jej imieniu zaciągać zobowiązania kredytowe i pozyskane w ten sposób środki przeznaczać na zaspokajanie kolejnych jego wygórowanych potrzeb.

Przed omówieniem zagadnienia związanego z subsumowaniem przypisanych S. I. przestępstw pod przepisy prawa karnego materialnego, wskazać należało, że z uwagi na to, iż zasadnicza większość tych czynów została popełniona przed dniem 1 lipca 2015r., a zatem zanim w życie weszła ustawa z dnia 5 listopada 2009r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw, którą znowelizowano szereg istotnych z punktu widzenia prawnej oceny inkryminowanej działalności tego oskarżonego przepisów karnomaterialnych, natomiast zapadłe rozstrzygnięcie opublikowano już w okresie obowiązywania tej nowelizacji (jak i kolejnych), to rozważenia wymagało, którą ustawę należało zastosować do oceny poddanych pod osąd czynów zabronionych. Wprawdzie w treści art. 4§1 k.k. ustawodawca przewidział prymat stosowania ustawy obowiązującej w chwili orzekania, zastrzegł jednak zarazem, że pierwszeństwo stosowania tej ustawy zostaje wyłączone, gdy ustawa obowiązująca poprzednio jest względniejsza dla sprawy.

Przenosząc te ogólne rozważania na grunt sprawy i oceniając konkurencję ustaw w konkretnych okolicznościach niniejszego postępowania, stwierdzenia w pierwszej kolejności wymagało to, że sankcje przewidziane za przypisane S. I. typy czynów zabronionych nie uległy w wyniku analizowanych nowelizacji przepisów zmianie. Sąd miał jednak na względzie to, że wybór konkurujących ustaw powinien znajdować oparcie w ustaleniu, które dolegliwości, a zatem nie tylko sankcje, ale całokształt konsekwencji wynikających z zastosowania tych ustaw, były w określonej sytuacji prawnej względniejsze dla oskarżonego – wyrok Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 13 stycznia 1970r., V KRN 402/69, OSNKW 1970/4-5/37; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 1996r., I KZP 2/96, OSNKW 1996/3-4/16. Rozważając zatem kwestię wymiaru kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności, jaką należało wymierzyć S. I., sąd, za wyjątkiem kary za przestępstwo przypisane mu w pkt. VI części dyspozytywnej wyroku, ustalił te sankcje na pułapie przekraczającym 1 rok. Jakkolwiek, na co zwrócono już uwagę, sankcje za przypisane oskarżonemu przestępstwa nie uległy w rozważanym okresie, a zatem pomiędzy czynem zabronionym, a datą wyrokowania, zmianie, to wziąć należało przy ocenie względności ustaw inne elementy, które wpływały na zakres grożącej mu odpowiedzialności karnej. Na pierwszy plan w tym kontekście wysuwała się zmiana odnosząca się do obowiązku naprawienia szkody. O ile bowiem według stanu prawnego obowiązującego przed dniem 1 lipca 2015r. taki obowiązek orzekany był wyłącznie w wysokości odpowiadającej należności głównej, to znowelizowany art. 46§1 k.k. umożliwił orzeczenie takiego obowiązku również z należnościami ubocznymi. Co więcej, do dnia 30 czerwca 2015r. kara łączna pozbawienia wolności konstruowana z kar jednostkowych mogła zostać orzeczona w wymiarze nieprzekraczającym 15 lat, zaś po tej dacie wymiar kary łącznej można by ustalić nawet na pułapie nieprzenoszącym lat 20. To zaś sprawiało, że zastosowanie wobec S. I. znowelizowanych przepisów materialnego prawa karnego stanowiłoby ewidentne pogorszenie jego sytuacji prawnej, względem tej, jaka w tym zakresie została wobec niego ukształtowana przy zastosowaniu ustawy dawnej.

Przyjąć zatem należało, że S. I. przypisanymi mu zachowaniami opisanymi w pkt. I części dyspozytywnej wyroku wyczerpał trzykrotnie ustawowe znamiona przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Godziło się przecież przypomnieć, że oskarżony zaciągając w imieniu reprezentowanego podmiotu gospodarczego kredyty, czy też je aneksując, zobowiązał się do tego, że zarządzana przez niego spółka w określonych terminach będzie te zobowiązania spłacała. S. I. jako prezes zarządu S. bezsprzecznie nie zamierzał się z

powinności spłacania przez tę spółkę analizowanych należności wywiązać. Co więcej, osoba prawna przez oskarżonego zarządzana nie miała możliwości finansowych, aby te zobowiązania uregulować. Tym samym jako oczywisty jawił się fakt, że S. I. ubiegając się o udzielenie S. kredytów, czy też aneksując umowy kredytowe, przedkładał nierzetelne dokumenty zafalszowujące rzeczywiste dane ekonomiczne zarządzanej spółki, czym wprowadził pracowników A. B., (...) i (...) w błąd co do zamiaru i możliwości realizacji tych zobowiązań, a tym samym doprowadził te banki do niekorzystnego rozporządzenia ich mieniem. Z uwagi na to, że kredyty opisane w pkt. I części dyspozytywnej wyroku S. I. uzyskał od trzech różnych banków, a przy tym nie dało się na podstawie dostępnych dowodów stwierdzić, że miał on z góry powzięty zamiar zaciągania zobowiązań od wszystkich tych instytucji finansowych, to zbiory aktywności oskarżonego w odniesieniu do każdego banku kredytującego należało potraktować jako odrębne czyny zabronione. Rzecz bowiem w tym, że S. I. zmieniał bank kredytujący dopiero wówczas, gdy z powodu wysokiego zadłużenia S. w danej instytucji, miał już trudność ubiegania się w niej o kolejny kredyt. Jako że znamiona wszystkich trzech przestępstw popełnionych przez S. I. na szkodę A. B., S. Banku (...) zostały zrealizowane w warunkach z art. 91§1 k.k., toteż przyjęto, że stanowiły one ciąg przestępstw.

Zachowania S. I. opisane w pkt. II części dyspozytywnej wyroku, który jako prezes zarządu S. zajmował się na podstawie art. 201§1 k.s.h. sprawami majątkowymi tego podmiotu, realizowały znamiona ustawowe typów czynów zabronionych z art. 300§2 k.k. w zw. z art. 308 k.k. i art. 271§1 i 3 k.k. i art. 284§1 k.k. i art. 77 pkt. 1 ustawy z dnia 29 września 2014 roku o rachunkowości w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Te bowiem działania oskarżonego ukierunkowane były na udaremnienie wykonania postanowień Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 25 lipca 2014r. w sprawie sygn. akt V GCo 277/14 oraz z dnia 15 grudnia 2014r. w sprawie sygn. akt V GCo 433/14 o nadaniu klauzul wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym A. B. o nr. (...) i (...). Dostrzegając zatem, że A. B. jako wierzyciel S. domagał się od tej spółki spłaty ciężących na niej zobowiązań z tytułu niespłaconych kredytów i z tego powodu skierował do komornika sądowego M. M. (2) wnioski o wyegzekwowanie służących mu roszczeń w postępowaniu egzekucyjnym, to jako oczywisty jawił się fakt, że zachowanie oskarżonego materializujące się w nakłonieniu głównej księgowej S. do fingowania sprzedaży wartościowego mienia ruchomego spółki w postaci trzech samochodów osobowych, zmierzało do udaremnienia zaspokojenia tego banku przez usunięcie spod zajęcia komorniczego tychże ruchomości. Nie mogło też budzić wątpliwości spostrzeżenie, że analizowane zachowanie S. I. polegało na usunięciu należących do S. samochodów osobowych, jako że komornik sądowy M. M. (2) nie miał możliwości ich zajęcia i zlicytowania, a w konsekwencji także przeznaczenia pieniędzy pochodzących z licytacji tychże przedmiotów na zaspokojenie przynajmniej części roszczeń przysługujących A. Bankowi (...) A. Zoll (red.). Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Zakamycze 2006, wyd. II, tezy 28-33 do art. 300 k.k.

S. I. polecając H. W. wystawienie faktur VAT nr (...), które nie odzwierciedlały rzeczywistych transakcji handlowych sprzedaży należących do S. pojazdów marki A. (...) nr VIN (...), marki M. (...) nr VIN (...) oraz marki O. (...) nr VIN (...), zrealizował bezsprzecznie znamiona typów czynów zabronionych z art. 271§1 i 3 k.k., zaś wyłączając te samochody z majątku spółki wyczerpał dodatkowo znamiona ustawowe z art. 284§1 k.k. Rzecz bowiem w tym, że powołane dokumenty księgowe wystawione na polecenie S. I. przez H. W. poświadczały nieprawdę, co okoliczności mających istotne znaczenie prawne, a mianowicie, co do przejścia prawa własności samochodów, które w rzeczywistości nie zostały sprzedane. Nie budziło też wątpliwości zapatrywanie, iż wystawca faktury VAT, w rozumieniu treści art. 271§1 k.k., winien być taktowany jako inna osoba uprawniona do wystawienia dokumentu, skoro działa na podstawie upoważnienia ustawowego, a co więcej, stwierdza okoliczności mające znacznie w obrocie publicznoprawnym, nie zaś jedynie w stosunkach cywilnoprawnych – uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2003r. w sprawie sygn. akt I KZP 22/03, OSNKW 2003/9-10/75; A. Marek. Komentarz do kodeksu karnego. LEX, 2007, wyd. IV, teza 7 do art. 271 k.k.

Zważywszy zaś na to, że S. I. będąc na podstawie powołanego wcześniej przepisu Kodeksu spółek handlowych zobowiązany do zajmowania się sprawami majątkowymi i działalnością gospodarczą S., przywłaszczył sobie należące do niej pieniądze w łącznej kwocie 1.762.923,08zł, które ta osoba prawna pozyskała z kredytów opisanych w pkt. I części dyspozytywnej wyroku, to nie budziło wątpliwości stwierdzenie, że działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nadużywając w sposób absolutnie rażący udzielonych mu uprawnień i wyrządzając jednocześnie tej spółce

szkodę majątkowych w wielkich rozmiarach. To zaś oznaczało, że zbiór zachowań S. I. opisanych w pkt. III tej części orzeczenia wyczerpywał znamiona ustawowe art. 296§1, 2 i 3 k.k. i art. 284§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Sąd uznał jednocześnie, że środki te nie zostały oskarżonemu powierzone, jako że pozostawały one w wyłącznej dyspozycji zarządzanej przez niego spółki. To zaś sprawiało, że nie zrealizował on analizowanymi zachowaniami znamion typu czynu zabronionego z §2 art. 284 k.k.

Z analogicznych powodów przyjąć należało, że S. I. kupując do swojego majątku osobistego za pieniądze S. w dniach 15 – 16 września 2011r. i 16 – 18 lipca 2013r. nieruchomości lokalowe, przywłaszczył te środki finansowe działając na szkodę zarządzanej przez niego spółki prawa handlowego. Czynami opisanymi zatem w pkt. IV i V części wstępnej zrealizował on odpowiednio znamiona typów czynów zabronionych z art. 296§1, 2 k.k. i art. 284§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., jak i z art. 284§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przy czym przypomnienia wymagało, że środki te nie zostały mu powierzone.

Zachowaniem opisanym zaś w pkt. VI części dyspozytywnej wyroku S. I. dopuścił się natomiast realizacji znamion ustawowych typu czynu zabronionego z art. 586 k.s.h., jako że w okresie od dnia 1 stycznia 2008r. do dnia 2 kwietnia 2015r. nie zgłosił wniosku o upadłość S., chociaż w tym czasie spółka ta spełniała warunki uzasadniające stwierdzenie jej upadłości.

Wymierzając S. I. kary za poszczególne przypisane mu przestępstwa sąd uwzględnił jako okoliczności obciążające wysoki stopień społecznej szkodliwości tych czynów zabronionych będący wypadkową sposobu działania oskarżonego oraz okoliczności i warunków, w jakich poddane pod osąd zachowania miały miejsce.

Należało przypomnieć, że motywacje S. I. przy popełnianiu wszystkich przypisanych mu przestępstw charakteryzowały się każdorazowo zamiarem bezpośrednim. Oskarżony chciał bowiem popełnić przypisane mu przestępstwa i towarzyszący jego inkryminowanym zachowaniom zamiar zrealizował. Jako oczywisty w okolicznościach niniejszej sprawy jawił się też wniosek, że działanie S. I. nie było determinowane motywacjami, które pojawiły się nagle. Wręcz przeciwnie, jego przestępcze zachowania były bowiem w szczególach przemyślane. Wszak oskarżony działał w sposób metodyczny, zaplanowany, skoro w skomplikowanych procedurach kredytowych składał liczne dokumenty sprawozdawcze, w których zafalszowana była rzeczywista sytuacja ekonomiczna zarządzanej przez niego spółki. Co więcej S. I. przestępczy proceder realizował w długiej, bowiem kilkuletniej, perspektywie czasowej. Zmierzając natomiast do udaremnienia postanowień sądowych o nadaniu klauzul wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym, ukrył oskarżony wartościowe składniki majątku spółki prawa handlowego polecając głównej księgowej wystawienie antydatowanych faktur VAT, które poświadczały nieprawdę co do przejścia prawa własności należących do spółki samochodów osobowych. Również w tym procederze dostrzec należało premedytację S. I., podobnie jak w przypadku wydatkowania należących do S. pieniędzy na własne potrzeby, w tym także na zakup do jego majątku osobistego nieruchomości lokalowych. Utrzymując zaś byt gospodarczy tej spółki, chociaż kwalifikowała się ona do złożenia wniosku o jej upadłość, oskarżony cynicznie zmierzał do tego, aby w jak najdłuższej perspektywie czasowej wykorzystywać na własne potrzeby pozyskiwanie w jej imieniu środki finansowe.

Obciążała też S. I. okoliczność, że popełniając przypisany mu czyn zabroniony opisany w pkt. I części dyspozytywnej wyroku osiągnął on korzyść majątkową zamykającą się w łącznej kwocie - z tytułu samych należności głównych - blisko 2.500.000zł. Oskarżony ten popełniając ponadto przypisane mu w pkt. II - V części dyspozytywnej wyroku czyny zabronione osiągnął korzyść majątkową w wysokości przeszło 2.300.00zł.

Sąd nie doszukał się w sprawie niniejszej żadnych okoliczności łagodzących.

Zdaniem sądu wymierzone S. I. za czyn opisany w pkt. I części dyspozytywnej wyroku kara 5 lat pozbawienia wolności oraz kara 350 stawek dziennych grzywny po 50zł każda, za czyn opisany w pkt. II tej części wyroku kara 1 roku pozbawienia wolności oraz kara 100 stawek dziennych grzywny po 50zł każda, a za czyn opisany w pkt. III części rozstrzygającej wyroku kara 4 lat pozbawienia wolności i kara 150 stawek dziennych grzywny po 50zł każda, zaś za czyny z kolejnych dwóch pkt. tej części wyroku kary 2 lat pozbawienia wolności i kary 100 stawek dziennych grzywny po 50zł każda, natomiast za czyn z pkt. VI części dyspozytywnej wyroku kara 6 miesięcy pozbawienia wolności, stanowiąc

będą dla niego dolegliwość współmierną do stopnia jego zawinienia spełniając swoje zadania tak wobec oskarżonego, jak i w zakresie społecznego oddziaływania sankcji. W ocenie sądu sankcje te we właściwy sposób uwzględniały występujące w sprawie okoliczności obciążające. Orzeczone kary powinny uzmysłwić S. I. nieopłacalność łamania prawa i stanowić dla niego przestrożę na przyszłość. Realizując zadania w zakresie prewencji generalnej wymierzone oskarżonemu sankcje powinny natomiast doprowadzić każdego do przeświadczenia, że osoba dopuszczająca się przestępstw podlega nieuchronnej odpowiedzialności karnej. Ilość stawek dziennych grzywien orzeczonych wobec S. I. uwzględniała rozmiar społecznej szkodliwości przypisanych mu przestępstw, zaś wysokość tych stawek została ustalona w sposób nieabstrahujący od osiągniętych przez niego dochodów, jego sytuacji osobistej i majątkowej. Zauważyć bowiem należało, że S. I. przed zastosowaniem wobec niego izolacyjnego środka zapobiegawczego był prezesem zarządu kolejnej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Co więcej, skoro oskarżony pozostawał w wieku produkcyjnym, jak również miał ustabilizowaną sytuację mieszkaniową, to dojsz należało do przekonania, że status materialny jego osoby nie został zagrożony na skutek orzeczonych kar finansowych.

Orzekając na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86§1 k.k. i art. 91§2 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. – w zw. z art. 4§1 k.k. w przedmiocie kary łącznej pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86§1 i 2 k.k. i art. 91§2 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. – w zw. z art. 4§1 k.k. w przedmiocie łączenia jednostkowych kar grzywien, sąd posłużył się zasadą zbliżoną do asperacji i wymierzył S. I. karę łączną 8 lat pozbawienia wolności i karę łączną 500 stawek dziennych grzywiny po 50zł. Analizując zagadnienie łączności podmiotowej i przedmiotowej wszystkich przypisanych temu oskarżonemu przestępstw, zważyć należało, że zachowania te zostały przez niego popełnione w zamiarze bezpośrednim. Wszystkie przypisane mu ponadto czyny zabronione godziły zasadniczo w to samo prawnie chronione dobro w postaci mienia. Niemniej jednak w zakresie czasu realizacji ustawowych znamion analizowanych czynów zabronionych zachodziła istotna różnica. Wszak S. I. przypisanych mu przestępstw dopuścił się w długiej perspektywie czasowej. To zaś oznaczało, że przypisaną mu przestępczą aktywność realizował w okresie przeszło 7 lat i to w zróżnicowany.

Cele o charakterze prewencyjnym spełni też orzeczone wobec S. I. w zakresie ciągu przestępstw opisanego w pkt. I części dyspozytywnej wyroku na podstawie art. 41§1 k.k. w zw. z art. 43§1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. – w zw. z art. 4§1 k.k. na okres 7 (siedmiu) lat zakaz zajmowania w spółkach prawa handlowego stanowisk uprawniających do zajmowania się ich sprawami majątkowymi, bądź uprawniających do ich reprezentacji, jak również zakaz zajmowania stanowisk lub prowadzenia działalności gospodarczych związanych z ubieganiem się o udzielenie kredytów, pożyczek lub środków publicznych, jak i związanych z pośrednictwem w ich udzielaniu czy dysponowaniu nimi. Zachowaniami opisanymi w tej części wyroku oskarżony dobitnie przecież wykazał, że jego funkcjonowanie w w/w zakresie w obrocie gospodarczym poważnie zagrażać może porządkowi społecznemu.

W zakresie ciągu przestępstw opisanego w pkt. I lit. f części dyspozytywnej wyroku, na podstawie art. 46§1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. - w zw. z art. 4§1 k.k. orzeczone został wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody przez zobowiązanie go do zapłaty na rzecz (...) kwoty niespłaconego kapitału kredytu 266.000zł. Sąd nie orzekł natomiast wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej A. Bankowi (...), jako że na przeszkodzie takiemu rozstrzygnięciu stała tzw. klauzula antykumulacyjna statuowana w art. 415§1 zd. 2 k.p.k. Rzecz bowiem w tym, że te dwa ostatnie banki wydały w odniesieniu do wszystkich zaległości kredytowych zarządzanej przez oskarżonego spółki, a objętych niniejszym postępowaniem karnym, bankowe tytuły egzekucyjne, które stanowiły tytuły wykonawcze po zaopatrzeniu ich w klauzule wykonalności. A. B. wystawił bowiem tytuły egzekucyjne o nr. (...) i (...), które dotyczyły umów kredytowych – odpowiednio nr (...) i nr (...), a którym to Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze odpowiednio w dniu 25 lipca 2014r. w sprawie sygn. akt V GCo 277/14 oraz w dniu 15 grudnia 2014r. w sprawie sygn. akt V GCo 433/14 nadał tego rodzaju klauzule. (...) wydał zaś następujące bankowe tytuły egzekucyjne: dnia 9 lutego 2015r. nr (...) dotyczący umowy kredytowej nr (...), któremu Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze nadał klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2015r. w sprawie I Co 605/15; dnia 9 lutego 2015r. nr (...), który dotyczył umowy kredytowej nr (...), a któremu Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze nadał klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2015r. w sprawie I Co 600/15; dnia 5 marca 2015r. nr (...),

którego przedmiotem było zadłużenie z tytułu umowy kredytowej nr (...) i któremu Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze nadał klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2015r. w sprawie I Co 606/15.

Te spostrzeżenia upoważniały do przyjęcia, że roszczenia kredytowe objęte tymi tytułami wykonawczymi, które wszakże wydano przeciwko S., były nie tylko przedmiotowo ale także podmiotowo tożsame z roszczeniami A. Banku (...) przysługującymi im względem S. I., który pełnił przecież w zarządzanej przez niego spółce funkcję prezesa zarządu. Owej tożsamości upatrywać należało w treści art. 299§1 k.s.h., który stanowi, że jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Łączność spółki kapitałowej i członka zarządu wynika zatem z samej struktury organizacyjnej spółki, skoro w treści zacytowanego unormowania stworzona została przez ustawodawcę nierozzerwalna więź między tymi podmiotami, pozwalająca, wobec subsydiarności odpowiedzialności członka zarządu za zobowiązania spółki i możliwości dochodzenia tych należności na podstawie tego samego tytułu wykonawczego od obu zobowiązanych podmiotów, na uznanie istnienia ich tożsamości wobec istniejącej wierzytelności – wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2014r., III KK 429/13, LEX nr 1446451; z dnia 26 stycznia 2016r., V KK 323/15, LEX nr 1970396 i z dnia 18 stycznia 2013r., V KK 378/12, LEX nr 1277805.

Stosownie zaś do art. 63§1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. – w zw. z art. 4§1 k.k. zaliczono oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 6 marca 2018r. godzina 7:27 do dnia 5 kwietnia 2019r., przy czym przyjęto, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Sąd nie doszukał się uzasadnionych podstaw do zwolnienia S. I. od ponoszenia kosztów niniejszego postępowania. Z pomocy Skarbu Państwa przy realizowaniu uprawnień podmiotowych w postępowaniach przed organami wymiaru sprawiedliwości korzystać powinna bowiem wyłącznie osoba, której status majątkowy uniemożliwia uczestniczenie w procesie bez uszczerbku dla podstawowych jej interesów. Tymczasem oskarżony, na co zwrócono już uwagę, miał ustabilizowaną sytuację osobistą, pozostawał ponadto w wieku produkcyjnym, co skutkowało koniecznością przyjęcia, że powinien podejmować starania zmierzające do uzyskania środków potrzebnych na pokrycie kosztów procesu. Z tych powodów na podstawie art. 627 k.p.k. zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, zaś na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 6 i art. 3 ust. 1 i art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzono mu opłatę w wysokości 4.200zł.